

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

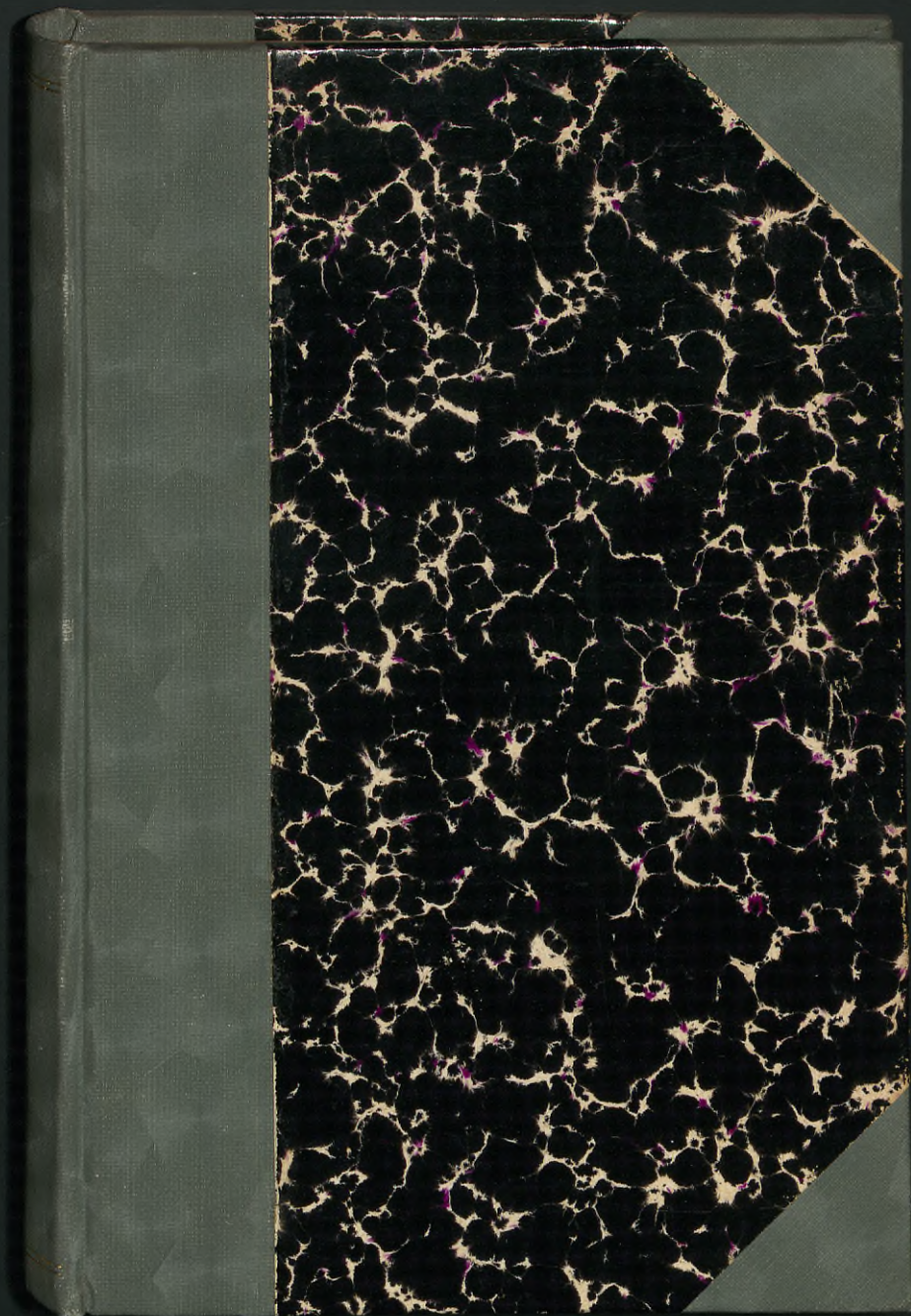
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

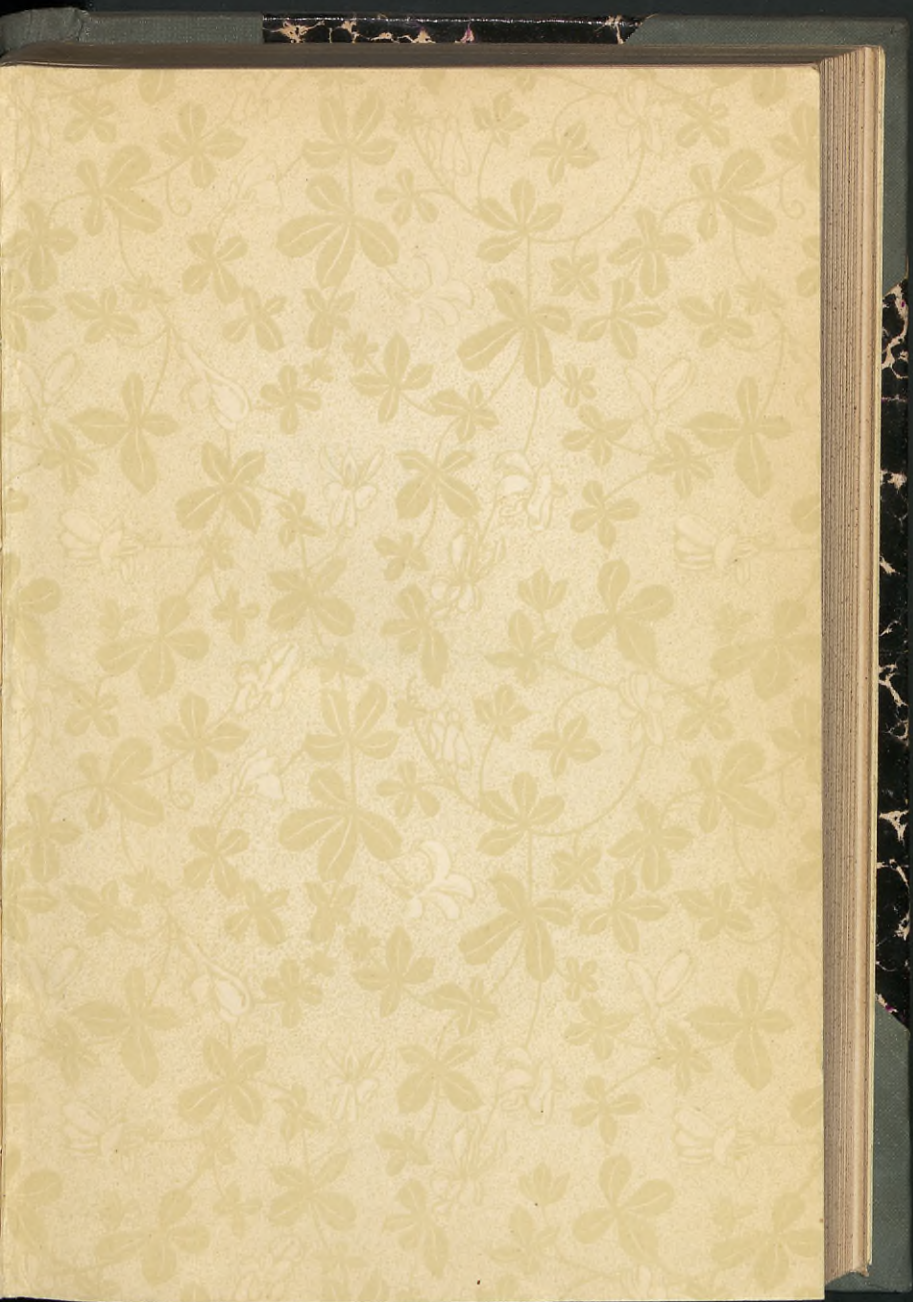
Litt.
Sv.

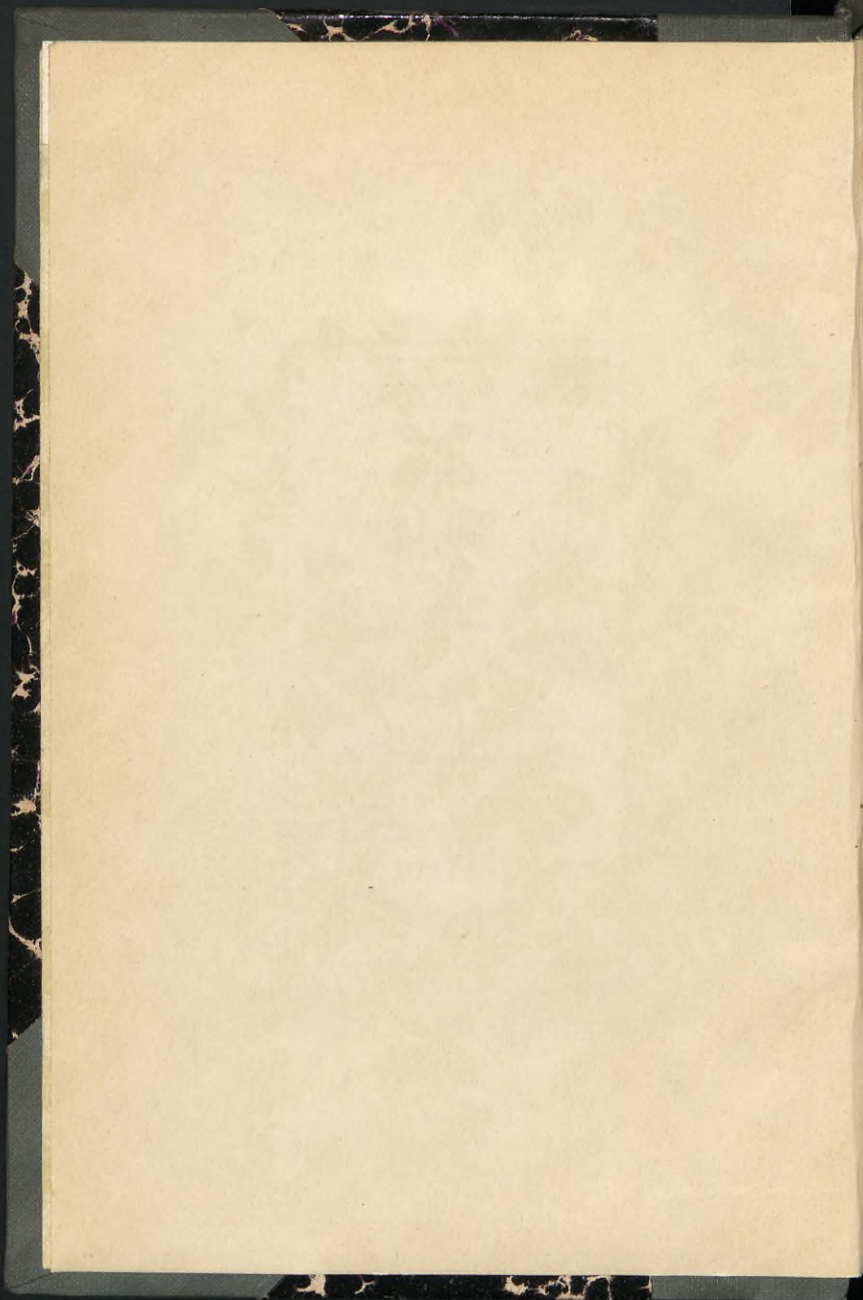
TRANEMÅLA
SÄMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

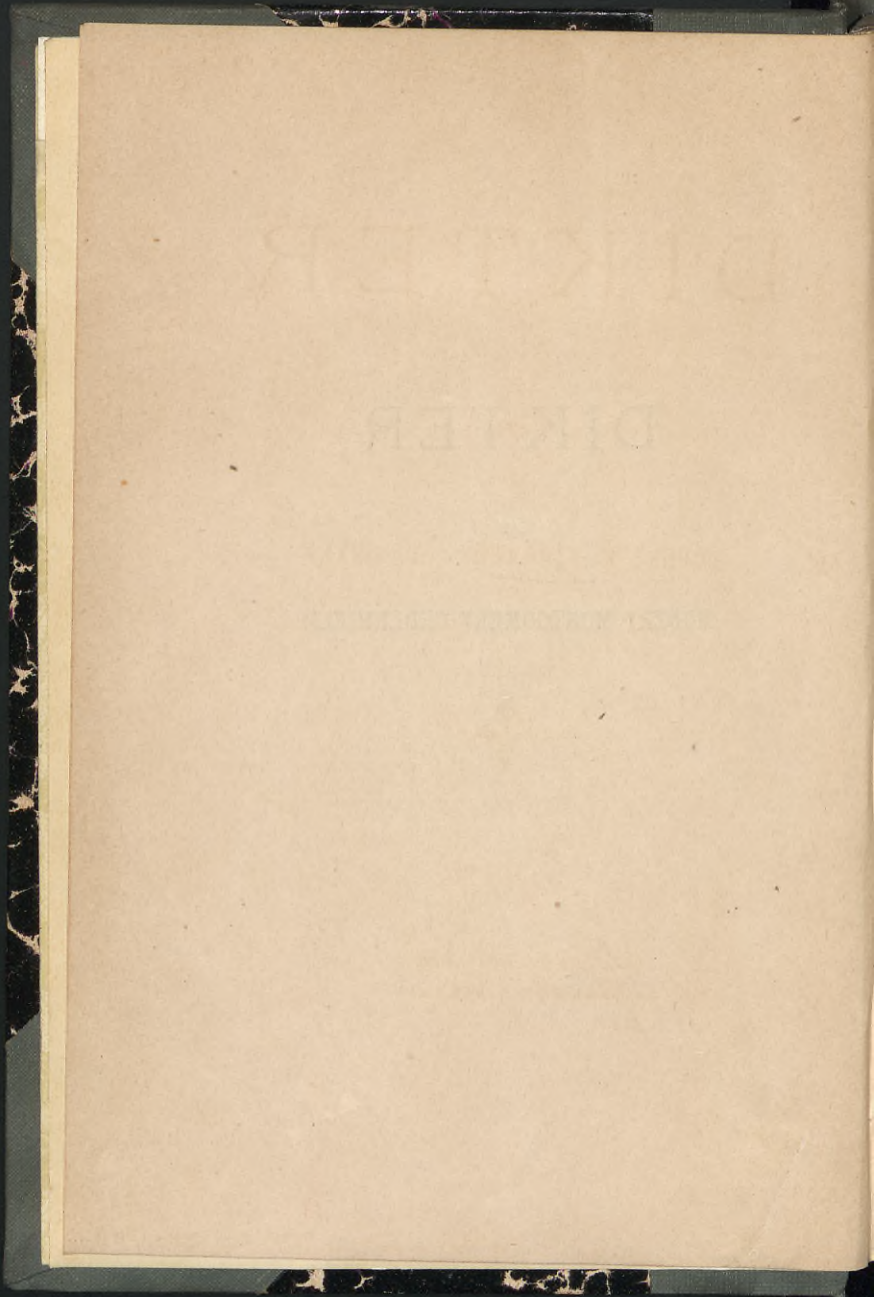

DIKTER

AF

ROBERT MONTGOMERY-CEDERHJELM

DIKTER

AF

ROBERT MONTGOMERY-CEDERHJELM

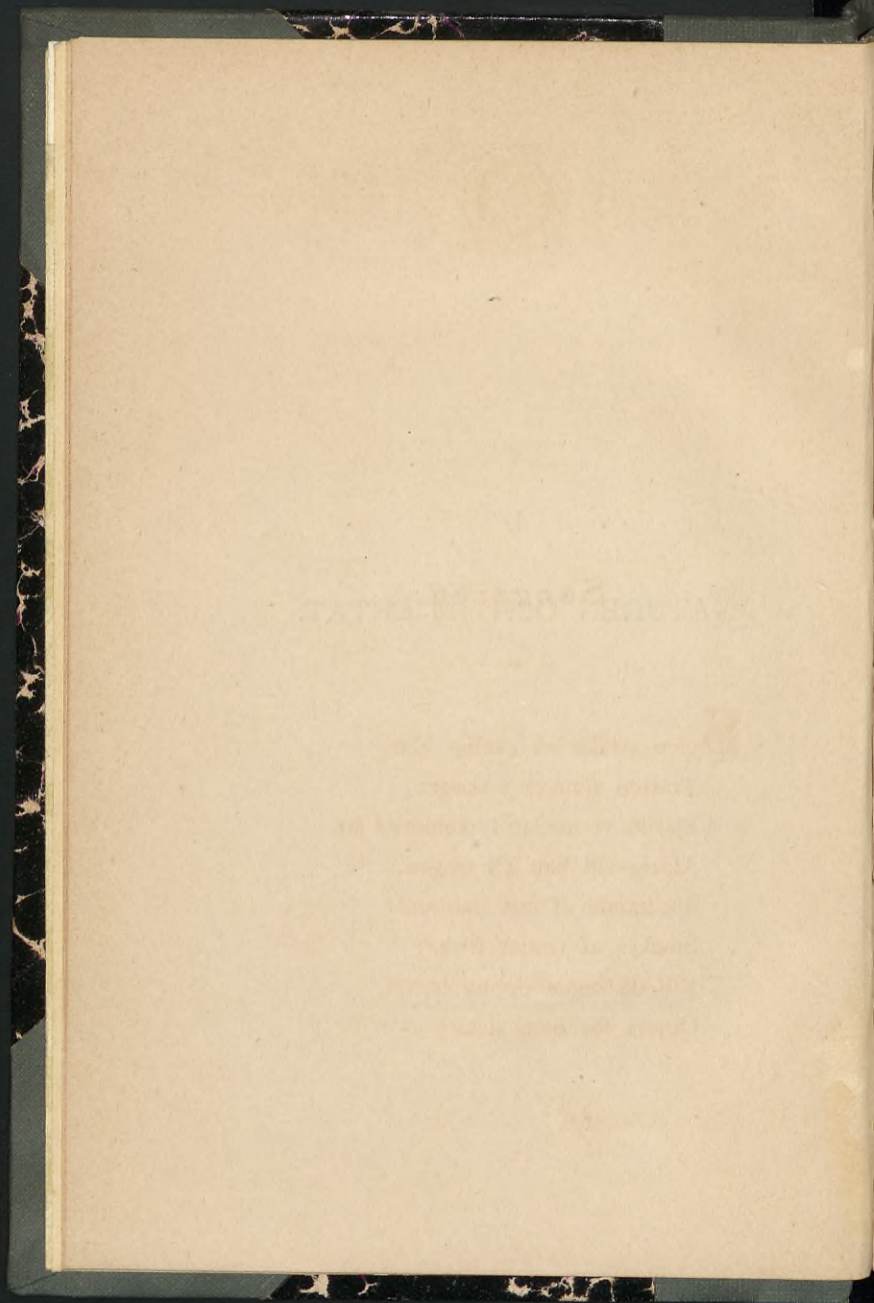
STOCKHOLM
SAMSON & WALLIN

DIKTER

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1881

I.

NATUREN OCH HJERTAT.

Sångaren.

Solen strålar så vänligt klar,
Trasten sjunger i skogen;
Fjäriln yr mellan blommorna far,
Aldrig vill han bli trogen.
Sprittande af lust naturen
Smekes af vindar friska;
Vill då ingen öppna buren,
Öppna för liten siska?

Upp och ned i det gyllne loft
Hoppar jag full af oro,
Aldrig vingarne susat så doft,
Aldrig så ängsliga voro.
Hjertat längtar ut till lunden,
Här utaf längtan qväfves.
Arma fånge, du är ju bunden,
Vingen flaxar förgäfves!

Än får du icke ila dit bort,
Dit der din sällhet gömmes;
Lifvets lycka varar så kort,
Aldrig ändå hon glömmes.
Än får du ej vingen bada
Uti källans vågor,
Ej bland lärkor, unga, glada,
Värmas af solens lågor.

Glödande hjerta, än en tid
Må du vänta och hoppas!
Kanske kommer qvällen med frid;
Sent börja rosorna knoppas.
Syns dig allt för skön naturen,
Bojorna för tunga,
Dubbelt ljus och skön blir buren,
Om du rätt kan sjunga.

Derför jag sjunger min blyga sång,
Fast uti bojor sluten,
Då blir ensliga dagen ej lång,
Vingsnabb flyktar minuten.
Ännu rosorna dofta friska,
Än är lif i naturen;
Snart för längtande liten siska
Öppnas den trånga buren.

Vårjubel.

Vakna upp, vakna upp, på höjd och i dal,
Vakna upp ur den långa ro!
Det klädes så fagert i grönskande sal,
Det bygges der bo vid bo.
Vakna upp vid naturens morgonsång,
I jublande lof brist ut!
Väl tycktes vintern så lång, så lång,
Men våren kom dock till slut!

Vakna upp, vakna upp, du källa så klar,
Som bundits af vinterns band!
Med sprittande lust öfver ängen far
Och kyss den blommande strand!
Mot hafvet styr din vingade gång!
Jag vet, du längtar dit ut.
Vakna upp, om vintern tycktes dig lång,
Så kom dock våren till slut!

Vakna upp, vakna upp, du sippa i lund,
Som blyg mellan tufvor står!
Slå upp ditt öga i morgonens stund,
Som badas af daggens tår!
Hur ljuft att vakna vid lärkors sång,
I Vestans armar slå ut!
Vakna upp, om vintern tycktes dig lång,
Så kom dock våren till slut!

Vakna upp, vakna upp, du fogel på gren,
Och red dig ett vänligt bo,
Och sjung din visa i solens sken
Om vårens lefvande tro!
Låt skogen ljuda af glödande sång,
Af gryende fröjder njut!
Vakna upp, om vintern tycktes dig lång,
Så kom dock våren till slut!

Vakna upp, mitt hjerta, och sorgerna strö
I vårens svallande flod!
Om hoppet gäckadt i knapp fick dö,
Vakna upp med förnyadt mod!
Låt smärtan döfvas af foglarnes sång,
Låt glädjens knoppar slå ut!
Vakna upp, om vintern blir aldrig så lång,
Så kommer dock vår till slut!

Solstrålarne.

Hur skönt den vårliga solen lyser,
Naturen föryngrad af vällust myser
Och vexlande hymner till himlen gå
Från vaknande verldar och rymder blå.

Och solens strålar de finna ej hvila,
Att lyda sin Skapare rastlöst de ila;
De dansa så glada från verld till verld —
Kom, låtom oss följa den luftiga färd!

Der falla strålar på isens täcken,
De brista med dån och den vaknande Näcken
Hörs gladare toner på harpan slå
Om våren, som dansar på böljan blå.

Och strålar leka på frusen drifva,
En bländande glans åt flingorna gifva.
Då smälter drifvan; med muntert hopp
Styr bäcken mot hafvet sitt skummande lopp.

En stråle dansar om ängens tufva,
Der sippan gömt sina knoppar ljufva;
Hon öppnar kalken för solens glöd,
Och tufvan blommar så hvit, så röd.

Och strålar famna björken och linden,
Som skakats så häftigt af nordanvinden;
Då känna de, stormarne rasat ut,
Nu kunna de riktigt i blom slå ut.

Der studsar en stråle mot lärkans vingar,
Och jublande gladt hon i rymden sig svingar;
Hon känner så säkert, att nu blir det vår,
Och därför så muntert sin drill hon slår.

Och strålar smeka den frusna kinden
På gossen, som tigger sin slant vid grinden.
Då kan den lille ej gråta mer,
Men torkar tåren och muntert ler.

Så rastlöst de himmelska strålarne ila
Från verld till verld och finna ej hvila,
Att bringa de dödlige värme och lust,
Som helsning från kärlekens eviga kust.

1874.

Sommartoner.

Svärma, yra fjärl, svärma
Sprittande och glad!
Än du vingarne får värma
Uti solens bad.

Qvittra, glada lärka, qvittra
Uppå lummig gren!
Ännu daggens perlor glittra
Uti månens sken.

Doften, sköna rosor, doften
Kring mitt sälla bo!
Än strör solen purpurstofen
Öfver qvällens ro.

Brusa, friska källsprång, brusa
Uti skog och lund!
Ännu varma vindar susa,
Än en liten stund.

Svärma, yra ungdom, svärma
Medan än är vår!
Än ditt hjerta drömmar värma,
Än du njuta får.

1874.

Framåt.

Framåt!

Väl reser sig hotande lifvets bölja
Och töcken den soliga stranden dölja;
Men skall han än krossas, din bräckliga båt,
Så länge han bär dig han måste framåt,
Framåt!

Framåt!

När sorgen trycker och hjertat svider
Och ingen känner dess tysta strider,
När krafterna svigta, gå stark framåt,
Ty skönt är målet för törnig stråt!
Framåt!

Framåt!

När morgonens drömmar som dimmor försvunnit,
Och hoppets bländande bloss förbrunnit,
När misstro och tvifvel dig ställa försåt,
Gå fram som en man och på Gud dig förlåt!

Framåt!

Framåt!

När aftonsolen sitt guldregn stänker
På qvällen, som tyst uti natt sig sänker,
Håll ut i striden en tid bortåt,
Till hemmet bär ju din sista stråt!

Framåt!

Framåt!

Det vare vår lösen i lefnadens dagar,
När hjertat jublar, när hjertat klagar,
Hur känslan vaxlar vid löje och gråt,
Det vare vårt stridsrop på livvets stråt:

»Framåt!»

1878.

Nordans maning.

Små flingor sväfva
På hvita vingar;
Hur skönt de glittra
I solens sken!
Och fålen trafvar
Och bjellran klingar,
Den klangen ljuder
Så klar och ren.

Små foglar hoppa
På frusna marken
Och vingen skälfter
I kulen qväll,
Och vargar drista
Sig in i parken
Med byten springa
Till öde tjäll.
På slipad stålsko
De unga ila
Och isen speglar
Den friska kind;
Allt skyndar framåt,
Det bjuds ej hvila,
Så mäktigt blåser
Vår Nordanvind.
Och vinterns dagar
Med snö som skiner,
Och is som lockar
Till munter färd,
Och vinterns nätter,
Då stormen hviner

Och stjernor lysa
En frusen verld —,
Hur snabbt de flykta,
Som flingor lätta,
Som bjellrans toner
I skogen dö;
Hur tiden ilar,
Som tärnor nätta
På stålsko flyga
Kring spegelsjö!
Allt skyndar framåt,
Det bjuds ej hvila,
Så mäktigt blåser
Vår Nordanvind!
Så upp, o ungdom,
Och framåt ila,
Då helsan färgar
Ännu din kind!
Låt dig ej döfvas
Af flärd, som larmar,
Låt dig ej bländas
Af fager glans!

Vak upp ur dvalan
I nöjets armar
Och byt i lager
Dess rosenkrans!
Lyss ej till röster,
Som falska ropa
Att dygd är intet,
Men guld är makt;
Hur lätt vi mista
Det guld, vi hopa,
Men evigt guld bor
I hjertats schakt.
Mot list och afund,
Som vapnen hvässa,
Framåt till holmgång
För hem och härd,
Med stålsko trampa
På splitets hjessa,
Som tordön krossa
All tidens flärd!
Framåt och storma
Mot ljusets höjder,

Der lif och sanning
Och kärlek bo!
Dig seger väntar
Och rika fröjder,
Om rätt du kämpar
I bön och tro!

1876.

Illusioner.

Och liten pilt han byggde
Ett slott af den hvita snön,
Det glänste, som renaste marmor,
Och glansen den var så skön
Och liten pilt han klappade i frusna händer.

Så kom den glödande solen,
Hon lyste så varmt och godt,
Och snart några droppar vatten
Var hela det fagra slott,
Och liten pilt gret bittra tårar öfver drifvan.

Hur stolta vi bygga, som pilten,
Och finna vårt verk så godt,
I himlens mäktiga solljus
Det synes så armt och smått,
Till intet smälter mycket, som var stort på jorden.

1873.

Hjertats frågor.

Hör jag böljorna slå mot den soliga strand
Och brista mot grönskande häll;
Jag tänker: »Brista ej själens band?
När får jag väl skynda till skönare land,
Som böljan solig och säll?»

Men böljan svarar: »Som brusande sjö
Sig häfver din känslas våg,
Dock än han bindes af vinterns snö,
Och aldrig på jorden de väsen dö,
Som fjettra din längtande håg.»

Ser jag fogeln svinga mot rymder blå
Och sjunga sin visa förnöjd,
Jag tänker: »När får jag svinga mig så
På lediga vingar, som lärkor små,
Till hemmet för frihet och fröjd?»

Då svarar fogeln: »Med vingadt lopp
Din tanke kring rymderna far
Och lätt som en lärka svingar ditt hopp
På glittrande vingar mot himlen opp,
Men stoftet på jorden blir kvar.»

Ser jag solen stråla på himmel blå
Och värma en vaknande verld;
Jag tänker: »Skall aldrig min vinter förgå,
O, när får jag lysa och värma så
På jublande solskensfärd?»

Men solen svarar: »I hvarje själ
En himmelens gnista bor
Och slocknar hon ej under ve eller väl,
En dag slår hon ut i förklarad själ
Som solen oändligt stor!»

1875.

Rosorna.

Full af friska, sköna blommor
Stod ett rosenträd i lunden;
Ljufligt skönt dess ångor stego
Mot den varma aftonskyn.

Kom en liten pilt till lunden,
Kände ljuftva rosendoften,
Såg de fagra purpurblommor,
Skönare han aldrig såg.

Och der satt en liten fogel,
Sjüng bland trädets stolta kronor:
»Plocka, plocka flitigt, gosse,
Snart de fagra blommor vissna!»

Och der kom en liten tärna,
Sjüng så tjusande vid trädet:
»Plocka, plocka flitigt, gosse,
Snart den ljufva doft förflyger!»

Pilten hörde dessa röster,
Skyndade att rosor plocka,
Kände ej, hur dolda törnet
Sårade hans späda hand.

Sist med famnen full af blommor
Glad han skyndar till sin moder:
»Moder, se hvad jag har fångat,
Se, hvad fagra, ljufva rosor.»

Moderns blick af tårar skymmes;
»Fagra rosor väl du fångat;
Men när nästa morgon randas,
Färgen bleknat, doften svunnit.»

»Hastigt nöjets rosor vissna,
Som du glad i famnen sluter;
Länge smärtans rosor blomma,
Som dig dolda törnet gaf!»

1873.

Blommans fråga.

Hvarför falla daggens tårar
Hvarje afton i mitt sköte?
Hvarför glittra dessa perlor
Hvarje morgon på min krona?

Hvarför gråter himmeln ständigt
Nya tårar öfver verden?
Skall väl jorden evigt badas
Uti daggens friska bad?

Lilla blomma, daggens tårar
Skola städse nya falla,
Ty hvar dag i verlden födas
Nya synder, nya sorger.

Derför gråter himmeln ständigt
Nya tårar öfver jorden;
Ty fast hvarje natt hon badas,
Aldrig, aldrig blir hon ren.

1874.

Döden.

Hvem rider i natten på löddrig häst
Med svindlande fart öfver jorden?
Hvem är den fruktade, hemska gäst,
Som firar hvar timmē en skördefest,
En konung i Södern och Norden?

Han känner ej rast, han känner ej ro,
Han rider med lyftad lia;
Han krossar hjertan, han gäcker tro,
Han flyger med vinden från bo till bo,
Att fångna andar befria.

Han kommer, när morgonens sol går opp
Och lyser så skönt öfver världen,
Då vissnar i knoppen det gryende hopp,
Då slutes ögat, som nyss slogs opp,
Och mörk blir den soliga färden.

Han kommer, när ljuset sin konungastol
På himmelens tinnar ställer;
Hans vingar susa från pol till pol,
Och blommande ängar och haf och sol,
Hur litet er fågring gäller!

Och framåt går det i dunkel natt,
I slumrande skogar och dalar,
Och glädjens låga flämtar så matt
Och torftig tyckes den rikets skatt,
När döden sitt maktspråk talar.

Så lätt han flyr öfver land och haf,
 Som buren af dufvovingar;
 Kring blodiga fälten han rider i traf
 Och vän och fiende träffar hans glaf
 Och våld och svek han betvingar.

Han slår om de korade offer sitt garn
 Af eldens rasande lågor,
 Han öppnar famnen för jordens barn,
 Som kastas kring, likt ett bräckligt flarn,
 På hafvets vredgade vågor.

Han känner ej rast, han känner ej ro,
 Han rider med lyftad lia;
 Han krossar hjertan, han gäckar tro,
 Han flyger med vinden från bo till bo,
 Att fångna andar befria.

1875.

Dikter.

Lifvet.

På skimrande vingar du sväfvar
Från himmel till slumrande jord,
Hon vaknar, af vällust bäfvar
Vid lifvets skapande ord;
Du dansar med lust öfver somnad våg
Och åter hon rör sig i glittrande tåg,
Du spänner de brokiga väfvar
Kring fälten i Söder och Nord!

Du kommer i morgonens timma
I rosiga skyar klädd,
Då flyr den nattliga dimma
Och solen står upp ur sin bädd,
Då hoppar böljan mot grönskande kust
Och skogens foglar sjunga med lust
Och ängen ses härligt glimma,
En doftande blomsterbädd.

Från himmelens Herre du bringar
En helsning om nåd och frid;
Hur underligt skönt den klingar,
Så jorden jublar dervid!
Den talar om dödens nederlag,
Om natten, som flyr för en salig dag,
Om morgonens rosenvingar,
Som bära en evig frid!

En dag skall du jublande sväfva
Från himmel till trängtande jord,
Och tusende verldar bäfva
För lifvets befriande ord.
Då springa de döda ur mångårig grift,
Och läsa på fästet i flammande skrift:
»Vak upp, för att evigt lefva,
Du frälsta, saliga hjord!»

1873.

Christus Consolator.

(Med anledning af C. Blochs tafva.)

»**K**ommen!»! Så en stämma ropar
Af oändlig kärlek stark
Till de arma, trötta hopar,
Dignande mot tårdränkt mark;
»I som sucken och arbeten,
Bäfvande för evigheten,
Eder bjuder saligheten
Christus Consolator!»

Kommen I, som bördor trycka
Utaf synd och sorg och nöd,
I, som söken lif och lycka,
Der det fins blott qual och död:
Kommen, att Hans vishet lära,
Jublande Hans börda bära,
Än i dödens marter ära
Christus Consolator!

I, som under likars tårar
Hjertlöst hopen skatt på skatt,
Hvad blir all Er vinst, I dårar,
Under dödens långa natt?
Viljen säker skatt I vinna,
Som ej tidens tand skall hinna,
Söken och I skolen finna
Christus Consolator!

I, som ärans lusteld dårar,
Segerdrömmar molnbetäckt,
Molnen lösas lätt i tårar,
Elden dör vid första fläkt.
Kommen! Segrar himmelskt sköna,
Lagerkransar evigt gröna
Bjuder, att Er trohet löna,
Christus Consolator!

I, som verlden aktar föga,
Der er väg i mörkret går,
Som slån ned ert skygga öga,
Döljande förtviflans tår!
Sluten upp att hata, banna,
Sen Hans törnekrönta panna,
Äfven er Han bjuder stanna,
Christus Consolator!

I, som bittra tårar gjuten
Vid den sista vännens graf,
Som det qvalda hjertat sluten,
Då dess sällhet gått i qvaf!
Sen en vän för alla vänner,
Som, fast okänd, väl er känner,
Med sin glöd er sorg förbränner
Christus Consolator!

Sen Hans blick af helig smärta,
Sen Hans mun af kärlek ler!
Kännen, hur det slår Hans hjerta,
Som af vända brast för er!
Sen hans genomstungna sida!
Hvarför skulle så Han lida?
Skall Han er förgäfves bida,
Christus Consolator?

Nej, välkomna unga, gamla,
Undan nöd och flärd och hån!
Blott att vilsna själar samla
Blef Han Menniskones Son.
Han er andes törst vill släcka,
Lifvets segerkrona räcka;
Skall Han fåfängt famnen sträcka,
Christus Consolator?

1879.

Qvinnan.

Morgonsoln sin guldskål tömde
Öfver nyfödd verld, som drömde
Ljuft sin första dröm;
Strålarne förgyllde stranden,
Der sig häfde fri från banden
Hafvets stolta ström.

Frid betäckte land och vatten,
Storm, som stört den långa natten,
Sina krafter tömt;
Skogens djur i sämja lekte,
Näktergalen pantern smekte,
Slog sin drill så ömt.

Plötsligt blefvo alle tyste,
Bäfvän utur blicken lyste,
Yster lek försvann;
Se, liksom en himmelsk hägring,
Stod ibland dem full af fågring
Verldens förste man!

Stolt och ädelt han sig skickar,
Verlden darrar för hans blickar,
Följer blindt hans bud;
Gudaskönt är majestätet
Hos det rena gudsbelätet,
Son af himlens Gud.

Skön han är och skön är verlden,
Stark han är och säker färden,
Lifvet ljusst och sällt;
Dock han dunkel saknad känner,
Ständig längtan själen bränner,
Het som öknens fält.

Huru sälla vi oss tycka,
Endast half är största lycka,
Som ej delas får;
Och den allra minsta smärta,
Buren af ett ensamt hjerta,
Kännes tung och svår.

Derför kom den första qvinna,
Blicken sågs af kärlek brinna,
Solsken spred dess gång;
Skönt, som skogens foglar drillar,
Ljöd dess tal melodiskt stilla,
Skönare dess sång.

Högre glödde solens lågor,
Glada kysste hafvets vågor
Hennes fot vid strand;
Fjäriln ängens blommor glömde,
Rosen sina törnen gömde
För den späda hand.

Trastens toner blefvo veka,
Vestan skyndade att smeka
Hennes skära hy.
Stjernorna om henne drömde,
Månen rodnande sig gömde
Bakom qvällens sky.

Sällast på den sälla jorden
Är dock hennes make vorden,
Dubbelt stolt och stark.
När hon hvilar mot hans hjerta,
Kan väl tänkas någon smärta
Uti Edens park?

* * *

Tidens morgon härligt grydde,
Men, o ve, hur hastigt flydde
Frid och lycka bort!
Glädjen rymde skygg för smärtan,
Synd och sorg i svikna hjertan
Grodde inom kort.

Dock ännu är qvinnan gifvet
Samma sköna kall i lifvet,
Samma väg hon går;
Går att mannens lif förljufva,
Oro stilla, vrede kufva,
Hämna smärtans tår.

Har du sett en verklig moder,
Härlig är den synen, broder,
Ljuf som solig vår;
Hur hon vet att tårar stanna,
Stryka moln från mulen panna,
Läka hjertats sår!

Se, när hon de späda smeker,
Som ett barn med barnen leker,
Utan flärd som de!
Hur de gråta, när hon gråter,
Men af glädje spritta åter,
När hon gladt ses le!

Komma nödens bistra dagar,
Aldrig dock den goda klagar,
Hur det svida må;
Kommer natt, vet hon att lysa,
Kommer frost och barnen frysa,
Hon dem värmer då.

Vräkas hotfullt lifvets vågor,
Skymmer töcken solens lågor,
Se, der fins en hamn!
Stormar rase, blixtar brinne,
In i döden frid vi finne
I vår moders famn!

Har du sett en trogen syster,
Hur som barn hon lekte yster
Med sin ystre bror;
Hur i sorg hon trösten skänkte,
Kärleksfullt på honom tänkte,
När han fjerran for!

Leken fick för allvar vika,
Systemers kärlek blef dock lika,
Trotsar rum och tid;
Och när verdens oro larmar,
Brodern än i systemers armar
Mins sin barndoms frid.

Men, hvem synes der sig närma?
Se, hur gladt kring henne svärma
Ungdom och behag!
Hur de hjessan fagert kransa,
Och i barnslig yra dansa
Öfver hvarje drag!

Ögat utaf godhet strålar,
Och i hvarje blick sig målar
Barnets sälla frid;
Munnen ler så ljufvigt stilla,
Vet ej än om fager villa,
Ej om sorg och strid.

Mjukt den hvita hals sig böjer,
Tjusande sig barmen höjer,
Full af mod och hopp.
Handen skön, som konstnärn formar,
Foten späd med vårens stormar
Täflar i sitt lopp.

Skön hon är som rosens knoppar,
Der bland purpurbladen hoppar
Fjäriln yr och glad;
Ljuf som vårens varma fläktar,
Som den fyllda drufvans nektar,
Daggens friska bad.

Ren som hafvets klara bölja,
Som en okänd strand ses skölja,
Brusar hennes håg;
Himlen sig i böljan speglar,
Och der ofvan tanken seglar
Uti solljust tåg.

Känner du ej mera henne,
Som bar lyckan på sitt äne,
Himlen i sin famn?
Mins du icke ungdomsbruden,
Slår ej hjertat högt vid ljuden
Af den käras namn?

Väl du mins den första blomma,
Om ock sedan många komma
Skönare ändå;
Skulle då du henne glömma,
Hon som först lärt hjertat drömma,
Lärt det högre slå?

Vann du endast för att mista,
Såg du drömmens strömoln brista
Uti tårar hän,
Minnet af din sällhets timmar
Än i livets höstnatt glimmar,
Ler mot döden än!

Ros från Paradisets lunder,
Skönaste bland Skaparns under,
Sol på dunkel stig!
Låt ditt milda ljus oss lysa,
Och när hjertat vill förfrysa,
Värme bjud hos dig!

Genom jordens dunkla dalar
Till din himmels ljusa salar
Led vår andes gång!
Der från fria, sälla andar
Qvinnans lof med Guds sig blandar
I en bättre sång!

1878.

Vårregn.

Vårens första sol förbleknar,
Mellan moln och töcken gömd;
Vestans första, milda susning
För en frostnatt lätt blir glömd.

Vårens första lärka tystnar,
När dess vinge täcks af snö,
Och den första daggen fryser
Och de första blommor dö.

Men när vårregn ändtligt faller,
Jorden ler vid himlens tår;
Ty då måste drifvan smälta
Och då måste det bli vår.

Blickar fulla utaf solsken
Mulna lätt i nästa stund,
Och ej alltid kindens rosor
Spira upp från ädel grund.

Ömma toner ofta tystna,
Qväfda utaf hjertats snö;
Ord, som tolka evig kärlek,
Lätt som blomman, glömnda dö.

Men, när hjertats vårregn faller,
Kärlek genom tårar ler,
Då den sista drifvan smälter,
Då blir ingen vinter mer.

Aftonskyn.

Hvarför är du så mörk och kall,
Du sky, som så fagert glödde?
Och hvar är den milda, ljufliga glans,
Som nyss öfver qvällen du strödde?

Hvar är det skimrande purpurnät,
Som slöt dig i gyllene strålar?
Har ljusets källsprång re'n sinat ut,
Har solen tömt sina skålar?

Ljusets källsprång ej sinat ut,
Ån fyllas väl solens skålar,
Men borta är hon för mig ändå,
Ty natten skymmer dess strålar.

Derför käns det så mörkt och kallt
Och aldrig vill natten sluta,
Och därför i ängarnes tysta famn
Jag tyst mina tårar vill gjuta.

1874.

Hörr och Nu.

Säg, mins du, när vi båda voro små?
Hur kära höllo vi ej då hvarandra!
Vi kunde kyssar ge och kyssar få,
Och ingen egde dock vår kärlek klandra.

Men *nu* —, hur annorlunda är ej nu?
Hur stelt och kallt vi på hvarandra blicka!
Jag måste buga mig så djupt och du,
Du vågar ej som fordom vänligt nicka.

Säg, mins du, hur du riktigt tacksam var
För hvarje liten gåfva, som jag gaf dig?
Hur tacksamhetens bud en kyss då bar
Till mig, som höll så hjertans mycket af dig?

Men nu du sänker uti glömskans elf
Allt hvad af kärlek jag dig vågar gifva,
Och om som gåfva jag mig bjöde sjelf —,
Hvad manne då väl svaret skulle blifva?

1872.

Idealet.

Hur ögat strålar, klart som den blåa skyn,
Och tolkar själens rena, fördolda glans!
Hur ljuffigt ler ej purpurmunnan,
Skön som en ros i sin första fågning!

Hur lif och friskhet färga den unga kind,
Likt aftonsolens rodnad på alpens snö!
Hur lätt och smidig, som en elfva,
Snabbt hon försvinner för druckna blickar.

Hvem kan då undra, om hon mitt hjerta vann
Och har det hjertat bundit med rosenband
Så att mitt öga, hvar jag vandrar,
Skådar blott henne och åter henne?

Du fagra ljusalf, låt mig få se dig än!
Du skönsta ros i drömmarnes blomstergård,
Om jag dig aldrig sjelf får ega,
Låt mig likväl åt din fågring fröjdas!

1878.

Besvarad kärlek.

Han satt med hufvudet mot sin hand
Och blicken mot golfvet sänkte,
Så kunde han sitta rätt länge ibland;
Hvad var det väl då han tänkte?

Hon gick så dyster och mörk i håg
Om qvällen, när månen blänkte,
Och tårar sig mængde i glittrande våg;
Hvad var det väl då hon tänkte?

Hon tänkte på honom, den främmande man,
Som städs' hennes blickar mötte,
Hvars bild ur själen aldrig försvann,
Hvar helst sina sysslor hon skötte.

Han tänkte, hur underligt dock det var,
Att ständigt de mötte hvarandra,
Att samma väg dem tillsamman bar,
Hvar helst de än månade vandra.

Var detta en nyck utaf ödets vind,
Ett verk utaf slumpen bara?
Ack, fråga den rodnande, våta kind,
Den tyckes dig bäst kunna svara.

Och fråga ynglingens mulna blick,
Som tårad vakar för henne,
Och säg, när svaret du veta fick,
Hvem älskar mest af de tvenne!

Ej ödets vind, som leker så blind,
De unga tillsamman förer,
Men väl den inre, glödande vind,
Som på själarnas djup sig rörer.

1878.

Blomman på ängen.

Du står der så blyg mellan gräs och strå,
Och vågar ej öppna ditt öga;
Och dock, hvar finnas ögon så blå,
Hvar fins en blomma så fager ändå,
Som du, lilla blomma på ängen?

Du glädes åt solens vänliga sken,
När strålarne leka på tufvan,
Du badas af daggen bländande ren
Och lyss med fröjd till fogel på gren,
Du goda, lilla blomma på ängen.

Du är så fager som aftonens sky,
Så ren som den brusande bölja.
Din fågring tyckes hvar morgon ny;
Ej under att fjäriln aldrig vill fly
Från dig, lilla blomma på ängen.

Väl såg jag liljor i prunkande park,
De lyste som vinterns drifva;
Väl såg jag rosor på bördig mark,
Och skön var färgen och doften stark
Långt mer, än hos blomman på ängen.

Och dock jag mins dem så dunkelt nu,
Ty föga de värmdde mitt sinne;
Men *du* kom hjertat att glöda, du,
För *dig* brast den vårliga isen i tu,
Du ljufva, lilla blomma på ängen.

Och därför jag sitter, der förr jag satt,
Och drömmer på blommande tufva,
När morgonens stråle skymtar så matt,
När qvällen slocknar i dunkel natt,
Hos dig, lilla blomma på ängen.

1873.

Hvarför flyr du, stolta tärna?

Hvarför flyr du, stolta tärna,
Från mitt varma, trogna hjerta?
Hvarför vika, goda stjerna,
Från min lefnads morgonsky?

Vet du ej, att hjertat brister,
Om det länge fåfängt glöder,
Att sin fågring dagen mister,
När dess sol i natt gått ner?

Säg, hvar dväljs du, fagra blomma,
 Du, som gjorde lifvet herrligt?
 O, hvar stråla ögon fromma?
 O, hvar ler din rosenmun?

Vet du ej att lifvets vårar
 Måste ock ha sol och blommor?
 Glädjen flyr för qval och tårar,
 Om dess blomster vissna få.

Kom då åter, stolta tärna,
 Till det vårligt varma hjertat!
 Lys som förr, du goda stjerna,
 Öfver lifvets morgonsky!

Blomstra skönt, du fagra blomma,
 Och gör lifvets vårdag herrlig!
 Strålen klart, I ögon fromma,
 Le af kärlek, rosenmun!

Håfång önskan.

S, vore jag en af de böljor små,
Som slå mot den älskades hem!
Långt hellre än hafvets stoltaste våg
Jag vore den minsta af dem.

Hur skönt att gunga på skummande rygg
Hennes båt mot den skyddande hamn,
Och sucka bland blommor och susande säf
Det bästa, det skönaste namn!

Hur ljuft, när hon sitter på grönskande strand
Och drömmer vid böljornas sång,
Kanhända hon sänder en blick så varm
Till den kämpande vågen en gång!

Hur herrligt, när sist om en sommardag
Hon sjunker i famnen den blå,
Och vågen svalkar det klappande bröst
Och domnar af vällust då!

1877.

Hennes ögon.

Skön är sommarns varma himmel,
Full af ljus och fogelsång,
Skön är vinterns himlamantel,
Stjernbesållad natten lång.

Men jag vet två andra himlar,
Mera tjusande ändå;
Tvenne englar, himmelskt goda,
Le ur dessa himlar blå.

Hoppets stjernor evigt klara
Sprida ifrån dem sitt sken,
Barnasinnets morgonrodnad
Lyser der så ljufdigt ren.

Och mer varm än sommarsolen
Öfver middagshöjden går,
Qvinnans första, bästa kärlek
Som en sol på fästet står.

Greps min håg af flärd och dårskap,
Lockad af sireners sång,
Gick bland rosor farligt ljufva
Mot förderfvets brant min gång;

Se, då mötte mina blickar
Dessa ljusa himlar två,
Och jag flydde fager villa,
Frälsad utaf ögon blå.

Slog förtviflans mörka ande
Sina vingar om min själ,
Sökte sorgens gaster krama
All min glada tro ihjel;

Se, då öppnade sig åter
Dessa himlar för min syn;
Tviflet vek och sorgset sinne
Blef så ljust som sommarskyn.

Öfver livvets middagsstunder
Strålen varmt, I himlar blå,
Och när det mot qvällen skymmer,
Strålen lika skönt ändå!

1879.

Vid min lyckas vagga.

Se, nu är det värdt att lefva,
Och nu är dock lifvet skönt!
Ty himmelen strålar så herrligt
Och jorden lyser så grönt.

Och hjertat det klappar åter
Af sprittande barnafröjd
Och hoppet sig muntert svingar
Mot saliga himlars höjd.

Ty nu är ju segern vunnen,
Och lyckan hos mig byggt bo,
En tjusande liten Guds engel
Mig gifvit sitt hjertas tro.

Hon kom så innerligt fager,
Som sänd från Gud Faders hus,
Och åter blef vår i hjertat
Och åter blef värme och ljus.

När hennes tjusande blickar
Mig möta, hur ljufligt då! —
Då sänker sig himlen till jorden
Och strålar ur ögon blå. —

Och när hon i famnen mig sluter
Och ger mig en glödande kyss,
Mig tyckes att himmelen öppnas,
Och englar med afund lyss.

Så räds jag ej livets stormar,
Ej kommande sorg och strid,
Vid hennes älskande hjerta
Jag finner dock alltid frid.

Ja, nu är det värdt att lefva,
När henne jag lefver för, —
Och stilla, som barnet somnar,
I hennes armar jag dör!

1879.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

II.

SÅNG OCH SAGA.

In testimony whereof
I have hereunto set my hand
and the seal of the said
Court at the City of New York
this 10th day of June 1864

11
The Clerk of the Court
John C. ...

On this day of June 1864
I have hereunto set my hand
and the seal of the said
Court at the City of New York

En hvardagshistoria.

Der växte så fager en blomma,
En ros så tjusande röd;
Hon söfdes af vaggande vindar,
Hon kände ej sorg och nöd.

Och när hon slog upp sitt öga,
En fogel sprittande glad
Med vingarne smekte den lilla
Och kysste dess rodnande blad.

Han kom hvar morgon, då solen
Förgyllde en vaknande värld,
När åter i hafvet hon sjunkit,
Bar hemåt den älskandes färd.

Så kom han den hela sommar
Och hoppades, njöt och brann,
Och rosen, hans hjertas drottning,
Hvar dag han skönare fann.

Men sommaren flydde och hösten
Drog fram öfver stad och land,
Då greps han af glödande längtan
Till Södersn soliga strand. —

Så kom han för sista gången,
Han kom för att säga farväl,
Och kysste den älskade rosen
Af hela sin varma själ.

Och innan morgonen grydde
 Var fogeln långt sin kos;
 Der borta bland Söderns under
 Han glömde sin fagra ros.

Om Söderns rosor han drömde,
 För dem sina drillar slog —
 För Söderns rosor han glömde
 Sin ros uti nordanskog.

Men rosen väntade troget
 Och lyddes till foglarnes sång —
 En morgon tystnade sången,
 Då blef henne väntan för lång.

Om qvällen, när månen lyste
 Så hemskt öfver land och stad,
 De dallrande strålar föllo
 På rosens vissnade blad.

1875.

Dikter.

Elfdans.

Det bodde en munk i den djupa skog
Allen i det torftiga tjället;
Han hörde blott trasten, i furan slog,
Han såg blott det töckniga fjället.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Han satt vid sin bibel så dag som natt,
På hvila tänkte han föga;
När morgonens stråle skymtade matt,
Han slöt sitt tröttade öga.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Han läste sitt Ave med allvar och flit
Och sträng, som han varit i kloster,
Han späkte lekamen med fasta och nit,
Och bad utan ro Pater Noster.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Så dagarne flöto i stillhet och ro,
Och friden bodde i skogen,
När vinterns drifva täckte hans bo,
När säden för lian var mogen.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Blott sällan han gjorde i skogen en rund. —
När drifvorna blefvo för höga,
Han vräkte dem undan i enslig lund,
Förr'n dagen blef stängd från hans öga.
Men akten er för elfvor små, som locka!

När solen sjönk öfver sommarens qväll,
Som låg der af purpur begjuten,
Satt munken och drömde vid öppet tjäll
Den sköna, korta minuten.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Så kände han föga af flärd och förderf,
Af listigt lurande snaror;
På täppan han hade sitt ringa förvärf
Och kände blott skogens faror.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och aldrig bland vänner en fyld pokal
Han tömt af den glödande drufva,
Och aldrig han dansat i skimrande sal
Med tärnor, förtjusande ljufva.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och aldrig på leende rosenmund
En enda kyss han fått trycka,
Och aldrig han känt i en salig stund,
Att kärlek är lifvets lycka.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Då kom der en dag i den öde skog
En flicka med rosor på kinden;
Och munkens hjerta så underligt slog,
Och varmare tyckte han vinden.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och lockarne tyckte han glänste som gull,
Och ögat som solen lyste,
Af rosor och liljor var kinden full,
Och munnen som stjernorna myste.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Hon kom och hon gick uti samma minut,
Och munken satt undrande stilla;
»Hvi tog den drömmen så hastigt slut,
Det var dock en herrlig villa.»
Men akten er för elfvor små, som locka!

Så suckade munken, och sucken blef lång,
Och bilden slog rot i hans hjerna;
Och midt under messor och bön och sång
Hon stod der, den leende tärna.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och hur han läste, — jag vet ej hur —,
Men tankarne gingo så vida;
Han kände sig bunden som fogel i bur,
Och banden blef svårt att lida.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Hur gerna han brutit de hårda band,
Som kring hans hjerta man knutit —
Hur gerna han flytt till de soliga land,
Till fröjder, som aldrig han njutit.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Så gick han en skymmande sommarqväll
På stigen från närmaste kyrka;
Dit tidigt han skyndat från ödsligt tjäll,
Att finna försoning och styrka.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Han gick allena på öde stig,
Och bad sina böner så trägen.
Till sist på ängen han satte sig,
Bland doftande blommor vid vägen,
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och solen sjönk bland purpur och guld,
Och dimmorna stego så tunga;
Då ljud der en sång så lockande huld
Af röster, smekande, unga.
Men akten er för elfvor små, som locka!

»O, kom och tråd dansen, du arme sven,
Som aldrig af kärlek fått njuta!
Bland rosor och liljor dig väntar en vän,
Som vill dig i famnen sluta.
Men akten er för elfvor små, som locka!

»O, kom och tråd dansen med elfvor små,
Så lätt öfver ängen han svingar,
Vi hafva ju ögon som himlen blå,
Och skimrande hvita vingar!
Men akten er för elfvor små, som locka!

»O, kom och tråd dansen på blommande äng,
Och dansa tills krafterna domna,
Bland doftande rosor vi bädda din säng,
Hur ljufligt att der få somna.»
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och dansen gick öfver ängen med fart,
Och sången klingade sakta,
Och munken fann det så underbart,
Så skönt på små elfvorna akta.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och elfvorna slöto sin tjusande ring
Om munken på blomstrande tufva;
Med bäfvande blickar han såg sig omkring
Och fylles af känslor ljufva.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Han kände, att jorden är underligt skön,
Om blott man dess skönhet kan finna,
Men högst af all skönhet och bäst af all lön
På jorden är jordens qvinna.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Bedårad han blickar än hit, än dit,
Så sköna han finner dem alla;
Han glömmer messor och heligt nit,
Vill alla om halsen falla.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och elfvornas drottning vinkar så skön,
Och stämman så ljuflig hörs klinga:
»O, kom och tråd dansen på ängen grön,
Hur skönt med små elfvor att svinga!
Men akten er för elfvor små, som locka!

»O, räck mig din hand och tråd dansen med mig,
Låt glöda ditt frusna hjerta!
Jag bjuder min öppnade famn åt dig —
Der stanna ej sorg eller smärta!
Men akten er för elfvor små, som locka!

»Så kom och tråd dansen, du arme sven,
Som aldrig af kärlek fått njuta;
Bland rosor och liljor dig väntar en vän,
Som vill dig i famnen sluta!»
Men akten er för elfvor små, som locka!

Förvirrad han fattar den vinkande hand —
Af bäfvan hans stämma hörs skälfva:
»Så talte ej någon i Nordanland,
Som du, lilla, tjusande elfva!
Men akten er för elfvor små, som locka!

»Du talte så varmt till den arme sven,
Som aldrig af kärlek fått njuta,
Och därför jag skyndar till dig, som en vän,
Och vill dig i famnen sluta.
Men akten er för elfvor små, som locka!

»För *dig* vill jag glömma fastor och bön,
För *dig* mina bojor må brista!
Med *dig* vill jag tråda en dans så skön —
Och blefve det ock min sista!»
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och dansen går öfver ängen med fart,
Beslöjad af nattlig dimma,
Och sången klingar så underbart
Allt uti den sena timma.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och dansen går öfver stock, öfver sten,
Tills krafterna stilla domna;
Bland doftande blommor vid månens sken
Små vingade elfvor somna.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Och munken sofver i drottningens famn,
Der får han så ljufligt drömma;
All verldens sorger och synd och skam,
Det går der så lätt att glömma.
Men akten er för elfvor små, som locka!

Han somnade stilla vid månens ljus,
Bland rosor doftande ljufva.
När klockorna ringde till bön i Guds hus,
Låg munken död på sin tufva;
Ty akten er för elfvor små, som locka!

Den gamle Studenten.

Han sitter på trasiga stolen
I sliten och urblekt rock
Och öfver hans fårade panna
Det faller en gråsprängd lock.
Han somnat vid flämtande ljuset,
Och dröm efter dröm sig ter,
Och än uti drömmen han gråter,
Och än under tårar ler
Den gamle studenten.

Först ser han en präktig yngling,
Så munter och vacker och fin,
Så stolt och lycklig som någon
Vid hela akademien.

Han går der så rak och ledig
Med eld uti ögon blå;
Han fångar de ungas hjertan.
Vid minnet han gråter då,
Den gamle studenten.

Så ser han en ynglingaskara,
Församlad vid vinkande bål;
De helsa ett gladt välkommen,
Och dricka så vänligt hans skål.
Och tiden får lätta vingar,
Man dricker och njuter allt mer,
Tills sist man får stödja hvarandra
Han ser det, och dystert ler
Den gamle studenten.

Men fast man är tung i kroppen,
Är sinnet så lätt ändå,
Med jubel och muntra sånger
Kring staden de rusige gå.
Af eldiga safter döfvad
Den barnsliga oskuld svann,
Och barn blef han aldrig mera,
Med smärta han nu det fann,
Den gamle studenten.

Och åter de samman komma
Och tärning och kort ta's fram,
Allt mera blir spelet lifligt,
Man glömmer all blygd och skam —
Väl hade han tur den qvällen,
Nu saken ej så sig ter;
»Jag vann —, och *det* var min otur»,
Han tänker och bittert ler
Den gamle studenten.

Så ser han ett annat sällskap
 Kring bordet i festlig sal;
 Der tömmas så många skålar,
 Der hållas så långa tal.
 Och åter och åter ett lefve
 Man höjer för dagens kung.
 »Han tog till slut sin examen»;
 Så tänkte med suckan tung
 Den gamle studenten.

Men se, hans anlete ljusnar,
 Det är visst en ljufvig dröm.
 Hon står der, som högst han älskat,
 Som fordom så fager och öm.
 Hon sträcker ut sina armar,
 Han skyndar i hennes famn;
 Så kysser hon bort hans tårar,
 Och säll henne ropar vid namn
 Den gamle studenten.

Än dröjer hon vid hans sida,
Han känner den mjuka lock,
Som faller i rika vågor
Utöfver hans slitna rock;
Men snart var hon åter borta,
Och satt vid en annans bröst.
»Det varit för mycken lycka»,
Han hviskar med tårdränkt röst,
Den gamle studenten.

Så ser han två trogna vänner,
Som vandra der arm i arm,
Och tyckes än talet bittert,
Det väcker dock aldrig harm.
De träffas hvar enda morgon,
Och ingen dem skiljer i tu;
De hålla hvarandra så kära,
Vid minnet han ler ännu,
Den gamle studenten.

Men åter bilderna vexla:
Der ligger vännen så blek,
Och ögat blickar så dunkelt,
Ty slutad är lifvets lek;
Vid bädden gråtande sitter
En yngling med ögon blå.
»Ej *honom* ens fick jag ega»
Han suckar och gråter som då,
Den gamle studenten.

Dock än en solbelyst tafra
Sig öppnar för drömmarens syn:
Der grönska de vänliga lunder,
Och foglarne sjunga i skyn.
Och rosorna dofta kring hemmet —,
Från trappan det ljuder »farväl».
»Med seger vänder jag åter»
Han tänkte *då* i sin själ,
Den gamle studenten.

Snart taflan fördunklas och åter
Det vänliga tjället man ser,
Men foglarne tystnat af smärta
Och ingen på trappan ler.
I sorgdrägt hemmet har klädt sig,
Dess goda engel är död.
»Jag sorg, blott sorg henne gjorde»,
Af blygsel hans kind blef röd,
Den gamle studenten.

Så ser han till sist en kammar
På stadens uslaste krog,
Der sitter den gamle studenten
Allt sedan hans moder dog.
I glaset han söker att dränka
Sitt svidande hjertas nöd,
Allt under det helsan viker
Och knappare blir hans bröd,
Den gamle studenten.

* * *

Då vaknar han upp ur sömnen
Och tårar bada hans kind,
Då smälter det frusna hjertat,
Som drifvor för vårlig vind.
Och sedan han riktigt gråtit,
Han springer upp från sin stol:
»Fast himlen är mörk och mulen,
Än lyser dess mäktiga sol
Den gamle studenten.

»Jag ständigt har sökt att njuta
Och andra se njuta också,
Och under mitt lif jag funnit
Så föga njutning ändå;
Jag skämtat och lekt med lifvet
Och lefvat för dagen blott,
Och därför, när leken var ändad,
Blott sorg och elände han fått,
Den gamle studenten.

»Dock himlens Herre jag prisar
För sorger och hjertenöd,
Ty hjertat af sorgerna luttras,
Som guldets i flammande glöd.
Nog länge mitt hjerta pröfvats,
Snart brister det väl i tu;
Då sörjer ingen, men, Herre,
Du stöter ej undan, du,
Den gamle studenten!»

1873.

Den sista julen.

»**S**e, nu är det ljust som fordom
Och vänligt och varmt mitt tjäll.
Och nu vill jag åter fira
Med glädje min juleqväll.

»Se ljusen i granen tända
Och bordet af rätter tungt.
Nu klappar som förr mitt hjerta,
Och sinnet är åter ungt.

»Väl har jag mist mina kära,
Står ensam i lifvet kvar,
Väl tyckes mig verlden en öken,
En vinternatt mina da'r.

»Men än en gång vill jag glömma
Att allt jag förlorat har,
Och än en stund vill jag vara
Så lycklig jag fordom var.

»Ty se till gäster jag bjudit
De flydda andar i dag,
Att fira jul hos den gamle;
Hvad glädje af sällsamt slag!

»Och därför jag ljusen tände
Och därför jag fyllde mitt bord,
Att andarne väl må trifvas
På syndens och sorgens jord.»

Allena i drömmar han sitter,
Den åldrige gråhårsman.
Fast böjd under nittio vintrar,
Han drömma och njuta kan.

De tomma, granna gemaken
Han klädt uti festlig skrud —
Hvar vrå har till fest sig smyckat,
På gubbens mäktiga bud.

Han slumrar tills midnattsklockan
Till ro kallar trötta'd dag;
Då störes hans lätta slummer
Af dofva, mäktiga slag.

Då springer han upp så lifligt,
Så lätt som vid tjugu år,
Och högrest, manlig han står der
Den gamle med snöhvitt hår.

»Nu komma de visst, mina gäster,
Det klappar på gubbens port;
Jag känner de trogna slagen,
Mitt hjerta, slå ej så fort!»

Han öppnar den slutna porten
För andarnes tysta här
Och bjuder hjertligt välkommen
Hvar vän, han i lifvet höll kär.

»Välkommen, moder, du kära,
Till sonens längtande famn,
Du ömma, som ständigt var mig
Mot stormen den tryggaste hamn!

»Till hedersplatsen jag för dig,
Du barnets käraste vän,
Du rika, älskande hjerta,
Som aldrig svikit mig än.

»Bland minnen från soliga dagar,
Mot älskade sonen böjd,
Du kanske en stund skall glömma
Din himmels saliga fröjd.

»Välkommen, min dyrkade maka,
Du trogna i lust och i nöd;
Kom hit att värma den gamle
Med ungdomens varmaste glöd!

»Tag plats vid min andra sida,
Vid hjertat ditt säte tag,
Du goda, för hvilken mitt hjerta
Dock slog sina bästa slag!

»I hemmet, der solen du varit,
Och herskat med kärlekens makt,
Kanhända du mindre skall sakna
Din himmelske brudgums prakt!

»Välkommen, o vördade fader,
Bepöfvade riddersman!
Hos dig under livvets strider
Jag styrka och vishet fann.

»Du skänkte mig mod och krafter
Till handling af ädelt slag;
Mitt ljus och mitt värn välkommen
Som gäst på min jubeldag!

»Välkomna, söner och döttrar,
Min ålders käraste tröst!
O, kommen att hvila er trygga
Som förr vid Er faders bröst.

»Se, allt är sig likt, som fordom,
Se, strålande ljust är mitt hus —
På bordet hvad gåfvor och rätter,
I granen hvad tindrande ljus!

»Så kommen att åter fira
En jul i er barndoms hem,
Att dansa kring fader och moder
Och jubla och le med dem.

»Ja, alla, som troget följt mig
På lefnadens svåra seglats —,
Er gäller den nattliga festen —
För eder alla fins plats.»

Så förde han dem i salen,
Som strålade full af ljus —
Så lycklig han aldrig känt sig —
Det var som ett himmelskt rus.

Allt hvad han på jorden höll kärast,
Hans hjertas dyraste skatt,
Kring bordet han såg församladt
Den herrliga julenatt.

* * *

Men saliga andarne dröjde
Ej länge i gubbens tjäll,
För dem blef han mörk och fattig,
Den rika strålande qväll.

De flydde tyst som de kommit,
På luftiga vingars par —
De flydde, men hade ej hjerta
Att lemna den gamle kvar.

Den öfverjordiska sällhet,
Den himmelskt mäktiga glöd,
De sprängde det åldriga hjertat,
De blefvo den gamles död.

Och buren af moder och maka,
Kringjublad af vänners tropp,
Hans ande i natten fördes
Till saliga himlar opp.

Der fick bland de kära han lefva
I ljufligt skimrande sal
Och eviga jular fira
Med fröjder i ändlöst tal.

Mars 1881.

Vid Rhen.

Slå i till brädden det skummande vin,
Slå i af den sprittande drufva!
Kring flodens bölja och klippans ruin
Slår månen sin slöja, den ljufva.
Det dansar i dunklet af spöken en flock
Och underligt brusar vid Bingenloch.
Ett glas för den sägnomhuldade Rhen
Af skummande Assmanshäuser!

Nu hvilat den bullrande dagens brus,
 Blott vågorna vänligt hviska;
 De glittra så herrligt i månens ljus,
 Och krusas af vindar friska.
 Den yppiga nejd till ro sig lagt,
 Men troget vakar den Rhenska vakt.
 En skål för bragdernas stolta Rhen
 I skummande Assmanshäuser!

Och fredlige ångare ila framåt,
 Der väpnade skutor seglat,
 Och vänligt vinkar den skummande stråt,
 Som blodiga fejder speglat.
 Nu hvila de mäktige herrar i ro
 Och mossor växer ur sköfladt bo,
 Men än man tömmer sin flaska vid Rhen
 Af skummande Assmanshäuser.

Slå i och dröm i den tysta qväll,
Hur skönt, när perlorna glittra,
Af böljorna smekes det vänliga tjäll,
Och foglarne ljufligt qvittra!
Slå i och njut af den flyende dag,
Ty blifva — och dö är ju ödets lag!
Så drick då i botten ett glas vid Rhen
Af skummande Assmanshäuser!

Från Niederwald de slingra sig ner,
De rankor med klasar röda;
När morgonens sol öfver himlen ler,
De fyllda drufvorna glöda.
De locka så mäktigt till glädje och lust,
Och bjuda oss smaka den lifvande must —
En skål för den vinomkransade Rhen
I skummande Assmanshäuser!

Hur skummet fräser i fylld pokal,
Hur perlorna stiga och falla,
Af vällust spritter den tjusande dal,
Här bjudes glädje för alla —!
Kom hit, när tiden göres dig lång,
Här flyr som på vingar minuternas gång,
Och sorgen dränkes så lätt vid Rhen
I skummande Assmanschäuser!

1874.

Battaglia.

Efter en glödande sommardag
Hvilade Lago Maggiore,
Öfver dess purpurskiftande drag
Strök en hotande kåre:
»Upp, I vindar, till strid, till strid!
Krafterna domna i veklig frid,
Battaglia!»

Slumrande vindar vakna med gny,
Vingarne färdiga ställa,
Dansa med lust under mörkblå sky,
Hvirfla kring Isola Bella.
Gref Borromeo i dag ger fest,
Förste Konsuln han ser som gäst —
Battaglia!

Vindarne hviska om kif och mord
Midt under jublande festen,
Ingen dem hörer vid svigtande bord,
Allt man glömmer för gästen.
Han blott fattar det manande dån,
Lyss till vindarnes vilda hån:
Battaglia!

Tankfull står han i skymmande qväll
Under den grönskande lager,
Ljufligt dofta kring furstligt tjäll
Myrten och rosenlager.
Väldiga cedrar hviska om frid,
Blyga cypresser känna ej strid —
Battaglia!

Simplons toppar mot purprad sky
Rodnande skönt sig resa,
Aftonklockornas toner fly —
Slumrande hvilas nu Stresa.
Drömmar sväfva om sjö och land,
Hvarför knytes då vredgad hand?
Battaglia!

»Ej för mig gro lagrarne här,
Lifvet blir qvaft här inne.
Örnens flygt emot solen bär,
Hvar må följa sitt sinne!
Lagrarne växa kring blodigt svärd,
Än vill jag bjuda en trotsande verld
Battaglia!»

Sagdt —, och svärdet ur slidan han drar,
— Tycktes ej skapt att leka,
Klingan blixtrar så skarp och bar,
Än han synes dock tveka.
Sist han ristar i lagerns bark
Ordet med makten så underligt stark:
»Battaglia!»

Les Georges du Trient

(Schweiz.)

Der uppe bland snöiga Alper
Det sprang en källa så klar,
Hon längtade ned i dalen,
Som doftande blommor bar;
Hon längtade ned till den stolta flod,
Till lunden, som full utaf grönska stod,
Framåt! Öfver stock, öfver sten
Framåt!

Förgäfves höja sig klippor,
Hon smyger dem lätt förbi;
Förgäfves sänka sig bråddjup,
Hon lockas ej ned deri.
Hon ilar fram med en stadig håg,
Och ständigt hviskar den skummande våg:
»Framåt! Till lif eller död
Framåt!»

Men se, der reses en bergvägg,
Som hejdar böljornas lopp,
De kunna ej slingra förbi den,
Ej skölja dess töckniga topp.
De måste dröja, fast målet är när,
Men hvila få de ej heller der:
Framåt! Genom klippans vägg
Framåt!

Och vägen klappade sakta
Mot Alpens hårda granit,
Allt mera vek klippan undan,
Den remnade bit för bit.
Till slut den väldiga muren brast
Och källan segrande ilar med hast
Framåt, öfver ramlade block
Framåt!

Och böljorna trängas i djupet,
Som foglar, när buren slås opp,
Och fram ur det trånga gapet
De hvälfva sitt vilda lopp,
Och vägen den slingrar så underbart,
Bland blommande tufvor det bär med fart
Framåt! Till den mäktiga Rhône
Framåt!

Victoria!

(En sann saga.)

Han satt vid sin tynande lampa,
Så tyst i den sena natt —,
Och kinderna voro så bleka
Och ögat lyste så matt.
Af digra luntor tyngdes hans bord,
Men der stod ristadt det manande ord:

»Victoria!»

Han satt der, när dagen grydde
Och blickade in i hans tjäll,
Och ännu han skref och tänkte
Den skymmande, dunkla qväll.
Det spred sig ett ljus från de fyllda blad,
Der lyste så klart mellan hvarje rad:

»Victoria!»

Och hela den långa vinter
Han diktade dag och natt;
Allt mera blef kinden mager,
Allt mera blef ögat matt.
Men elden brann i den unges själ,
Den slocknade hvarken i ve eller väl,

Victoria!

Det glödande, varma hjertat,
Det glömde båd' frost och svält,
Det glömde, hur helsan bräcktes
På mödans och ärans fält.
Och rosorna flydde från fårad kind,
Och rösten blef matt, som tynande vind.

Victoria!

* * *

I salen de lärde sig samlat
Att fälla sin visa dom,
Dit skyndar den kämpande yngling
Från hyddan torftig och tom.
Ej mycket lif i hans ådror fans,
Men första priset det blef dock *hans*.

Victoria!

Han stapplade fram till estraden,
Och ögat lyste af fröjd;
Men åter mattades blicken,
Han satt der med hjessan böjd.
Af stormande jubel han väcktes till sans —
»Hvart enda pris af studenten vanns,
Victoria!»

Men när som det sista priset
Den segrande yngling fick,
De sista krafterna flyktat,
Han satt der med slocknad blick.
Han hade förtärts af sin egen glöd,
Men än från de bleknade läppar ljud:
Victoria!

Luther.

Re'n flytt den sköna tid för Christna verden;
Då lik en himmelsk jungfru, oskuldrens,
Den Christna kyrkan spred sitt Gudasken
Mer ljus än soln, mer stark än Romarsvärden.

Nu vantrons hemska skymning famnat verden;
En marmorgrift, full af de dödas ben,
Ett rofdjursnäste under fagert sken
Var kyrkan, härd för lasterna och flärden.

Då stod du fram, ej blott en meteor,
Som flammor präktigt, för att slockna åter,
Ej blott en åska, rensande vår kyrka,

Nej, mäktig som en sol du ännu står,
Och klart ditt ljus för folken lysa låter,
Att skingra mörker, svaga andar styrka.

Bismarck.

Hvad länge söndradt var, du ändtligt enat
Och hållit samman med din starka hand;
Från vantrons makter, som tändt splitets brand,
Du fosterjordens fria bygder renat.

Du har fört ut, hvad långa sekler menat:
Att gjuta hop ett stort, men söndradt land,
Att sätta säker vakt vid Rhenens strand,
Att kräfva ut den rätt, som våld förmenat.

För Tysklands storhet färdig städs att falla,
För *egen* fördel sågs du föga ömma,
Mot egennyttan klädde dig i stål,

Och därför skall ditt lof man höra skalla
Från allas hjertan; Tyskland snart skall glömma
Din hand af jern — och minnas blott ditt *mål!*

1878.

Goethe.

Hell skaldekonstens mäktige Titan!
Hur gerna för din bild en stund vi stanna,
Och se det gudalugnet på din panna
Och denna blick så djup som ocean!

Hur skönt du sjöng, Germaniens sångarsvan,
Hvad klara toner och hvad djupa, sanna!
Må hvem som vill din fria flygt förbanna,
Harmoniskt skön var dock din tankes ban.

Och varmt för menskligheten slog ditt hjerta;
I Faust, Egmont, Götz von Berlichingen
Man höra kan det rika hjertat slå.

Så länge jorden rymmer fröjd och smärta,
Och anden sträfvar upp mot stjerneringen,
Din bild i verldens Pantheon skall stå.

1877.

Schiller.

Se, huru mäktigt öfver andens tempel
Sig pannan hvälfver liksom en kupol!
Se denna blick, så van att råka mål,
Och denna stolta mun med snilletts stämpel!

Du ställer fram de skönaste exempel
För yngre släkten utan eld och stål,
Att sanning främja var din lefnads mål
Och frihet altaret uti ditt tempel.

Hur du har tjugat våra ungas sinne,
Hvad dyrkan din Maria Stuart vunnit,
Och Tell och Jungfrun utaf Orléans!

Väl åren flytt; men stor vi än dig finne,
Bland andens stormän du en plats har funnit,
Och Schillers namn har alltid samma klang.

1877.

Shakespeare.

Fell störste son af verdens största folk!
Hvad rika skatter kala hjessan gömmer,
Hur, när du leker, när du väldigt drömmar,
Ditt ögas ljungeld är ditt snilles tolk!

Hur stor, när vred du styr Othellos dolk,
När genom Hamlets mun du verden dömmar,
När du med Falstaff livvets sorger glömmar
Vid skämt och glam med Windsors goda folk!

Ej någon bättre tolkat själens strider,
Ej bättre vetat tyda lifvets gåta,
Ej någon tecknat med så sanna drag,

Och därför är du ny för alla tider,
Med dig skall alltid världen le och gråta,
Och Shakespeare lefva än dess sista dag.

1877.

Byron.

Hvems äro dessa ädelt sköna drag?
Hvems denna blick, som stolt af snille lågar?
Hur fint sig hvälfva munnens purpurbågar!
Hvar såg man mera tjusande behag?

Hur väl du käns på dina stora slag,
När du för Greklands frihet lifvet vågar,
När du mot svek och flärd i härnad tågar,
Och lögnen visar i dess rätta dag!

Ditt lif var striden på vulkanens yta
Och ej du qväfva kunde dolda glöden,
Sjelf en Don Juan — stor i dygd, som brott.

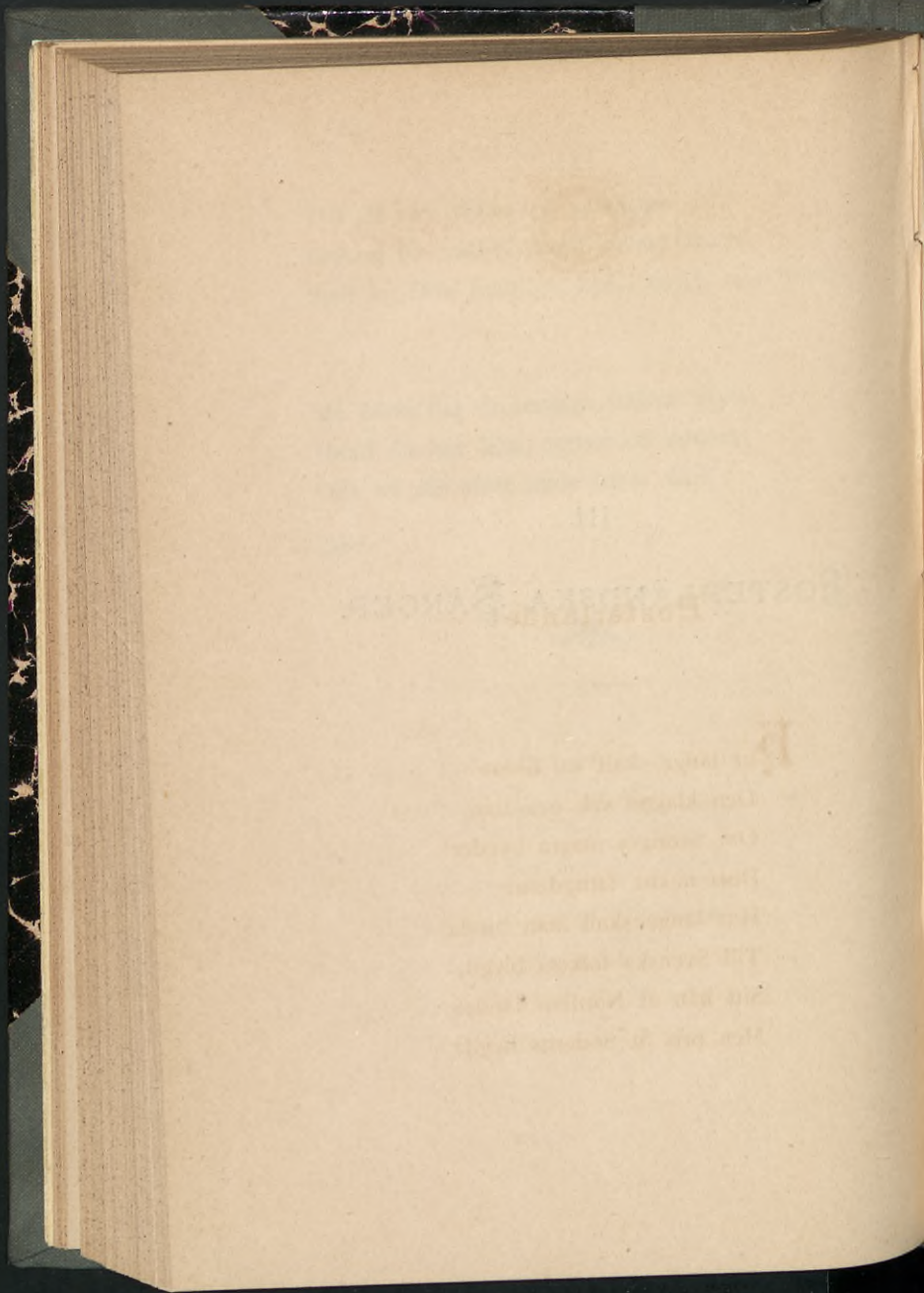
Må öfver dig de stränge stafven bryta,
Hvad du har felat, sonats uti döden,
Och nu din store ande lefver blott.

1877.

III.

FOSTERLÄNDSKA SÅNGER.

Hösterlandet.

Hur länge skall väl höras
Den klagan vek och tom
Om Sveriges magra bygder
Dess nakna fattigdom?
Hur länge skall man bjuda,
Till Svenska folkets blygd,
Sitt hån åt Nordens länder,
Men pris åt Söderns bygd?

Hur länge skall man blunda
För hvad man först bort se,
För alla sköna taflor,
Som rundt om oss sig te?
När skall vårt folk besinna,
Hvad verldsomseglarn fann,
Att skönhet, skatter, lycka
I hemmet bäst han vann? —

Du Svensk, som än ej lärt dig,
Hur skön din hembygd är,
Som finner allt för fattig
Den bygd, för oss så kär,
Låt en gång fjällen falla
Ifrån ditt ögonpar
Och kom och skåda kring dig
Med blicken fri och klar!

Kom ut en solig morgon
Allt i den unga vår,
Då ängens blommor knoppas
Och björken löfvad står,
Då skogens foglar sjunga
Sin sång så frisk och ung
Och muntra bäckar dansa
Bland tufvans späda ljung!

Spring så den ljusa sommar
På hafvets strand en gång
Och känn på Vestans smekning
Och lyss till böljans sång,
När solen öfver vågen
Sitt guldregn synes strö
Och hafvets foglar bada
Sin barm af hvitan snö!

Far ut en vintermiddag
I väldig furuskog,
Och hör hur bjellran klingar,
Der trasten fordom slog!
Hur underligt det susar
I snöhöljd tall och gran,
Och jorden herrligt glittrar,
En marmorocean!

Gå sist en qväll om hösten
Till insjöns dunkla våg!
I alm och lind det susar,
Så dyster blir din håg;
Men böljan ljuflikt plaskar
Mot strandens snår så grönt
Och på dess mjuka toppar
Ses månen dallra skönt.

Har du allt detta skådat
Och ändå intet sett,
Hvad ögon har försynen
Dig, arme landsman, gett? —
Kom med, jag vill dig föra
Så vida, vida kring;
Se upp och du skall skåda
Så underfulla ting!

Dock säg, om mest du älskar
En väldigt stor natur,
Der jätteströmmar brusa
Mot mossig gråstensmur,
Der skyhögt fjäll sig reser,
Till midjan skogbeklädt,
Men öfver hjessan hvilar
Af evig snö en slätt?

Följ då till höga Norden,
Till fager norrskenstrakt,
Der Ångermannaelven
Far fram med väldig prakt,
Der forsen alltid sjunger
Sin mäktigt friska sång
Och mellan branta hållar
Går segrande sin gång!

Styr hän till Lapplands fjällbygd
En solljus sommarnatt,
Der väldigt Sulitelma
Sin kungatron har satt,
Och länka så till Frösön
Ditt vida, vilda tåg,
Der Åreskutan stiger
Så högt från Storsjöns våg!

Dröj blott en enda timma
Vid Toppöfallets brädd,
Der klippan djerft sig höjer,
I snöhvit fradga klädd,
De lösta böljor flyga,
Som fogeln ur sin bur —
Och majestätiskt dånar
Inom den starka mur!

Det är ett evigt under,
En skönhet alltid ny —
Vid Söderfors du ser dem
Och vid Elfkarleby. —
Ja, hvem kan räkna alla
De stolta strömmars tal
Och alla sköna forsar,
Som vattna vänlig dal?

Men kanske mer du älskar
En yppig växtlighet,
Der saftig grönska spirar
Ur torfva varm och fet,
Der bäckar vänligt hviska
Bland lummig lind och ek
Och ängens blommor locka
Till barnsligt larm och lek?

Kom då till Mälarns stränder
En stilla sommarqväll,
Då solen sakta sjunker
Bak löfomkransad häll,
Då hundra båtar glida
Som svanor öfver sjön
Och hundra holmar bjuda
En bädd så ljufvigt grön!

Styr ut från Stockholms hamnar
På saltsjöns klara våg!
Bland tusen fagra bilder
Går fram ditt sälla tåg;
På klipporna vid stranden
Stå ek och alm i blom
Och utaf väna hyddor
Hvad ljuvlig rikedom!

Följ så den hela skärgård,
Den underfulla kust
Från Värtans sköna stränder
Till paradiset Tjust!
Hur berg och grönska vexla
I tjusande behag,
Som lätta skyar skifta
En stormig solskensdag!

Vill så du se en annan
Natur, än mera vild
Och dock uti sin vildhet
Så utsägligt mild,
I Kinda och i Ydre
Låt blott en dag förgå,
Bland berg och dunkla skogar
Och tusen sjöar små!

Hur mycket, mycket mera
Jag kunde bjuda dig,
Kring Vetterns stolta stränder
Hur gerna gick din stig;
Till Yngaren och Båfven
Du följde nog ibland
Och sist om qvällen drömde
På Hjelmarns blida strand.

Men är du barn af tiden,
Förvärfvets veke träl,
Och älskar endast rikdom
Och bördighet — nå väl,
Jag bjuder dig till Skåne,
Der långt, så långt du ser,
Ett enda haf af guldax
Mot solen tacksamt ler.

Jag för dig så till fälten
Kring Roxens gröna strand —
Der himlen ax och kärna
Strött ut med gifmild hand,
Der trefna hyddor hvila
Bland hvetefält så tätt,
I hvar sin väna trädgård,
Som i en frisk bukett. —

Ej höfves om vårt armod
En veklig klagopsalm
Så länge berg vi ega
Med skatter utaf malm,
Så länge bondens lada
Af gyllne skörd är full
Och skogens ädla kärna
Kan bytas ut i gull.

Och det är likväl icke
Vår bästa rikedom,
En större skatt vi ega,
Så flyktig ej och tom:
En skatt, som aldrig träffas
Af oväns snåla hand,
Som aldrig kan förtäras
Af tidens skarpa tand.

Hvad Svenske män ha verkat
För sanning, rätt och dygd
En skatt af ära hopat
Åt älskad fosterbygd;
Hvad Svenska snillen diktat
Af ädelt, skönt och godt,
Är ock för fosterlandet
En skatt af ymnigt mått.

Det land, som Gustaf Vasa
Ur tunga bojor löst,
Der kungen och hans vise
Ur sanningskällan öst;
Det land, som genom honom
Blef mäktigast i Nord,
Men med hans störste ättling
En stormakt på vår jord;

Det land, hvars tappra härar
På hjeltekungens ord
Till strid för rätt och sanning
Bestego Tysklands jord,
Och blödde utan klagan
För pligten och sin tro
Och städs med seger gingo
Till sista hvilans ro;

Det land, som fostrat hjeltar,
Så väldige i strid,
Att världens största härar
De bäfvade dervid,
Så tappre som Carl Gustaf,
Med kraft lik åskans dån,
Som Gustaf Adolf ädle,
Den Sveas störste son;

Det folk, hvars öden länkats
Med pröfvad mästarehand
Af Axel Oxenstjerna,
En fader för sitt land,
Som sådan rad af vise
Åt verdens pantheon skänkt;
En Arvid Horn, Per Brahe,
Och Oxenstjerna Bengt.

Det folk, som varit vittne
Till »Blomsterkungens» hof,
Som Nordenskiöld, Berzelius
Kringjublat med sitt lof;
Som talt bland sina söner
von Platen, Ericson,
Så Nils, den gode Svensken,
Som sekelsnillet John;

Det folk, som troget lyssnat
Till Geijer och Tegnér,
Och för hvars tjusta minne
Än Bellman klangfullt ler;
Som sett i Sergels bilder
Sitt drömda ideal
Och räknar Höckert, Rosen
Bland sina snillens tal;

Det landet, huru sköfladt,
Kan aldrig fattigt bli —
Hvar tufva är en guldklimp
För minnena deri;
Det folket, huru plundradt,
Blir alltid rikt ändå,
Ty minnets tempelskatter
Kan våldets arm ej nå.

Så lär dig, Svensk, att älska
Allt svenskt i lif och sång,
Så varmt som dina fäder
Det älskade en gång,
Och lär dig troget akta
På minnets tysta tal,
På stora andars maning
Ur ärans tempelsall!

Och när ditt gamla Sverige
Du riktigt älska lärt,
Du tvekar ej att värna
Ett land för dig så kärt;
För Svensk att endast njuta
Den sällhet, hemmet bjöd,
Med kraft du skall det skydda
I kamp på lif och död!

Mitt hem.

Säg, har du sett, hur insjöns böljor dansa,
När våren löst dem utur vinterns band,
Emot den fagra, solbelysta strand,
Som björk och al med lummigt löfverk kransa?
Säg, har du sett en bättre strand på jorden,
I Söderns solbygd, i den friska Norden?
Det är mitt hem!

När isens spegel täckte vikens bölja
Och fält och ängar kläddts i snövit skrud,
När skogen ljöd så skönt af bjellrors ljud,
Och präktig rimfrost granarna sågs hölja;
Hvem kände frosten? — Fritt fick Nordan rasa,
Vi hade det så varmt vid vänlig brasa
Uti vårt hem.

När drifvan smält för solens varma strålar,
Och bäcken muntert öfver tufvan lopp,
När sippan slog sitt blåa öga opp,
Och dofter stego ur violens skålar; -
Och trasten sjöng sin sång om evig trånad;
Det var en underfull, en ljuflig månad
Uti mitt hem.

Och så när sommarn kom, i herrlig fågring
Stod lummig lund vid Julisolens sken —
Och vestan smekte kinden, mild och ren,
Och sjön låg spegelklar i ljuflig hägring —
De väna vågor tycktes mäktigt kalla;
Hur skönt att i den friska famnen falla —
Invid mitt hem!

Och sist, när sommarns ljufva tid förrunnit
Och rosenhäcken blek och vissnad stod,
Och fogeln sjöng ej längre full af mod,
Men ängsligt klagade de da'r, som svunnit;
När regnet slog mot rutan, stormar tjöto —
Hvad frid och sommarvärme dock vi njöto
Uti vårt hem!

Det *var* mitt hem, min första skynt af verlden,
 Den första tafla, barnets öga såg;
 Hur log ej gossen, när han sorglös låg
 Och värmdde sig på moderns knä vid härden!
 I hennes trogna famn hur skönt att drömma!
 Säg, skulle jag med otack kunna glömma

Mitt första hem?

Der flög min barndom hän på rosenvingar
 Med sorglös yra och med munter lek,
 En elfdans lik inunder alm och ek,
 De kära barndomsminnens flock sig svingar.
 När jorden höljs i snö, när jorden våras,
 Jag mins så gerna, om ock ögat tåras,
 Min barndoms hem.

Der vaknade jag upp ur barnets drömmar,
När nya känslor störde sinnets frid.
När livvets allvar manade till strid,
Som måste kämpas ut, hur hjertat ömmar.
Från stridens larm, dess oro, fröjd och smärta,
Hur ofta längtade ej tröttadt hjerta
Till barnets hem!

När tung blef färden genom livvets öken,
Och vandrar'n fåfängt sökte lif och ljus,
När världens fröjder tycktes blott ett rus,
Och sjärens blickar sveptes uti töcken;
Hvar fann jag åter lif och ljus och värma,
Hvar kunde sjären åter tro och svärma —?
Uti mitt hem!

Så måtte himlen detta hem bevara
Så skönt, så lyckligt, som det fordom var,
Och må dess bild stå i mitt hjerta kvar,
När dagar komma och när dagar fara,
Att om all fröjd, jag drömt, som moln försvinner,
Mot sorgens stormby jag en fristad finner
Uti mitt hem!

1877.

Vid Lindholmen.

Hvad höga känslor själen genomtränga,
Hvad bilder sväfva öfver åldrig grund!
Som i ett grifhvalf ses troféer hänga
Med segerkransar uti minnets lund.
I månljus töcken tyckes stolt sig svänga
En väpnad kämpahär i nattlig stund,
Och tidens lumpenhet flyr hän med fasa,
Ty här på kullen föddes Gustaf Vasa.

Der nu bland murkna träd en grushög hvilar,
En gång vår störste konungs vagga stod,
Och granens susning, Nordans friska ilar
De gåfvo armen styrka, bröstet mod.
Snart drömde han inunder strandens pilar
Om dammar, byggda emot våldets flod.
Det var en soluppgång för Sveriges hopp,
När nyfödd Vasapilt slog ögat opp.

Här flögo hän kung Göstas barndomsstunder,
Och skogen genljöd af hans glada larm;
Här lekte han sig trött i gröna lunder
Och sof så stilla vid sin moders barm;
Här fästes tanken först vid verdens under
Och vid den Gud, som bär den på sin arm,
Här lärde pilten älska kraft och dygd,
Men framför allt sin svenska fosterbygd.

Så blef han man — och barnets älsklingsdrömmar:
Att göra Sverige fritt och stort och sällt,
Att hejda våldets blodbemängda strömmar
Och sprida ljus och frid kring skog och fält,
Blef mannens mål. Framåt med lösa tömmar
Han sprängde öfver hinder, ovän ställt;
Och skön blef segern — Svea tacksamt kröner
Till kung den ädlaste af sina söner.

Och svenska folket tro och kärlek bjuder
Åt honom, som gaf Sverige frid igen.
Men snart till strid trumpeten åter ljuder,
Till strid mot bröder, emot svenske män.
Det gamla vikingsblod hos bonden sjuder,
Ej odalmannen lärt att lyda än. —
Då tynger kronan, tanken flyr med sorg
Till barndomsminnena från Lindholms borg

Då kände äfven han, den purpurhöljde,
 Att lifvets morgon är dess bästa tid,
 Och hur än seger mannens äflan följde,
 Han fåfängt sökte efter barnets frid;
 Ty lifvets vilda våg till botten sköljde
 En verld af drömmar leende och blid —
 Och aldrig lifvet kunde så sig te,
 Som det mot pilten ständigt syntes le.

Här var kung Gösta säll. — Af stolthet susen
 I, höge ekar, der han skar sitt namn;
 I, blåa sjöar, glädjedruckna brusen
 Som förr, när han låg sluten i er famn!
 I, vårens vindar, muntert böljan krusen
 Och ropen högt hans väldigt stora namn,
 Och trast och lärka uti samljud sjungen
 Till minne af den store Vasakungen!

1879.

Vid Schwedenstein.

En skål, kamrater, ur fylld pokal,
En skål för vårt skönaste minne!
Vårt lefve må ljuda kring berg och dal,
Vårt hjerta af stolthet brinne!
Här hviskar vinden om gången glans
Och ljufligt doftar minnenas krans,
Och här den skönaste seger vanns
Af verdens ädlaste hjelte.

Vårt knä vi böja vid enkel grift,
Men pannan vi högt må bära!
Den täljer så herrligt, den nötta skrift,
Om Sveriges odödliga ära.
Här talte vår konung de sista ord
Af lifvande kraft till sin svenska hjord
Och här åt hjelten från högan Nord
Man rest ett beundrans tempel.

Här var det som midt under stridens glöd
Han sprängde fram för sin skara
Och glömde den bistert hotande död,
När de sina han såg uti fara.
Här strålade herrligt kung Gustafs mod,
Och skön som en gud för de tappre han stod —
Här köpte han sist med sitt kungliga blod
En dyr, men lysande seger.

Här sjöng han sin psalm i gryningens stund,
Och drog med förtröstan i striden;
Här gjorde han sist genom hären en rund,
Och kom med hoppet och friden,
Och hur än fienden trängde på,
Han vek ej undan ett steg ändå;
Till seger förde han gossarne blå,
Till seger ännu i döden.

Och främlingar komma och främlingar gå
Och stanna vid enkla griften;
Sitt hufvud de blotta för honom då,
Så stor under vexlande skiften,
När fredliga lagar för Sverige han skref,
När stridens spann genom Tyskland han dref,
När sist af döden han famnad blef
Med lager om bleknande tinning.

Att höja ett älskadt fosterland
Till storhet, välde och ära,
Att värna dess stränder för krigets brand,
För mörker och villande lära,
Att ge det en röst i de mäktiges råd —
Att ej det behöfde lefva på nåd,
Att sist lemna efter sig rika förråd
Af stora, mäktiga minnen;

Att bryta det Habsburgska husets makt,
Som Tyskland blödande lydde,
Att ställa mot lögnen en säker vakt,
Der sanningens morgon grydde;
Att sätta en gräns för despoters nyck,
Att frälsa bröder från våld och förtryck
Och bjuda dem frihetens lifvande dryck, —
Se *det* var hans kungliga gerning!

Och därför, kamrater, ur fylld pokal
En skål för vårt skönaste minne!
Vårt lefve må ljuda kring berg och dal,
Vårt hjerta af stolthet brinne!
Väl finnas själar, oändligt små,
Som djerfts att lasta hans minne också —
Men folken böja sitt hufvud ändå
För verdens ädlaste hjelte!

1874.

Gustaf II Adolfs valspråk.

»Ära vare Gud»!

Så den verkligt store tänkte,
Följd af svenska folkets dyrkan,
Detta folk som *allt* han skänkte,
Makten, äran, tron och styrkan.
Ej han folkets makt förnekat,
Aldrig dock af fruktan tvekat
Lyda högre makters bud:
Ära vare Gúd!

»Ära vare Gud», han ropar,
När mot fienden han förer
Sina tappra svenska hopar;
Intet hans förtröstan störer.
När kanoners åska dånar,
Ovän fräckt hans fåtal hånar,
Gladt han höjer bödens ljud:
Ära vare Gud!

Efter vummen strid han dröjer,
Döf för vilda jubelropen.
Djupt för segerns Gud sig böjer
Segrarn med den ringa hopen.
Sist, när döden honom fäller,
Än hans gamla lösen gällar,
Segerhymn i blodig skrud:
Ära vare Gud!

Ära vare Gud, som gifvit
Oss en sådan bild att dyrka;
När vår kraft förlamad blifvit,
Skall hans minne mäktigt styrka.
Må vi af den store lära
Gifva Gud allena ära,
Jubla vid hvart segerbud:
Ära vare Gud!

1879.

Axel Oxenstjerna.

Ej dig en gång vår tids pygméer skona,
För små att fatta allting verkligt stort;
Med otack glömmes hvad du tänkt och gjort,
Fast mer än nog, att bristerna försona.

När Svea på sin segervagn sågs trona,
Du stod en säker vakt vid hennes port;
När segrarn föll, vek segern icke bort,
Tack vare dig, vår konung utan krona.

Du hjelten stödde med ditt visa råd,
Som eken ses den ädla rankan stöda;
Du lyste klart, hans lefnads goda stjerna.

Europa häpnar än för dina dåd;
Hur skulle då ej svenska hjertan glöda
Vid blotta namnet Axel Oxenstjerna!

1879.

Den "rena" flaggan.

»**B**ort med dessa bleka färger,
Lånta från ett fattigt folk —
Ren *vår* flagga måste vara,
Norges frihets bästa tolk!
Ingen fläck på Norska duken
Af det svenska gula, blå,
»Hel» och »ren» skall Norges flagga
Segrande kring verlden gå!»

Hvilket tal af stolta dårar,
Af en villad, fåvitsk hop!
Skall man skratta eller gråta
Vid ett sådant ömkligt rop?
Norges frihet skulle lida
Af en fläck i flaggans hörn;
Hvad skall väl den frihet kallas,
Som ej tål en sådan törn?

Skulle Norges unga flagga,
Icke sekelgammal än,
Skämmas för att färger låna
Från en gammal, pröfvad vän?
Kan väl *någon* flagga blygas
Vid en klut af gult och blått,
Dessa färger som så ofta
I triumf kring jorden gått?

När Claës Horn och Jakob Bagge
Styrde fram på kufvadt haf,
Fienden åt Sveriges flagga
Vördnadsfullt sin helsning gaf —;
Och när vinden duken bredde
Öfver Hogland och Svensksund —
Jag vill se den man, som blygdes
Kallas svensk en sådan stund!

Hvem kan räkna alla strider
Som vår flagga segerkrönt,
Då af ärans sol belysta
Sveriges färger strålat skönt?
Än vi minnas väl den bragden,
Som med häpnad slog en verld,
Då med blått och gult i toppen
Vega slöt sin segerfärd.

Dessa färger, som ha svajat
Öfver tusen segerfält,
Som man ständigt såg i teten
När det rätt och frihet gällt,
Som beskyddande ha sväfvat
Kring så mången karlakt
Från befriaren kung Gösta
Till den tappre tolfte Carl;

Dessa hörs ett folk förskjuta,
Som så föga minnen haft —
Armt på ärofulla stordåd,
Fastän rikt på lif och kraft.
Kunna vi *dess* färger bära
Bland vårt gamla gula, blå,
Norges söner borde blygas
Att vårt ädla lån försmå!

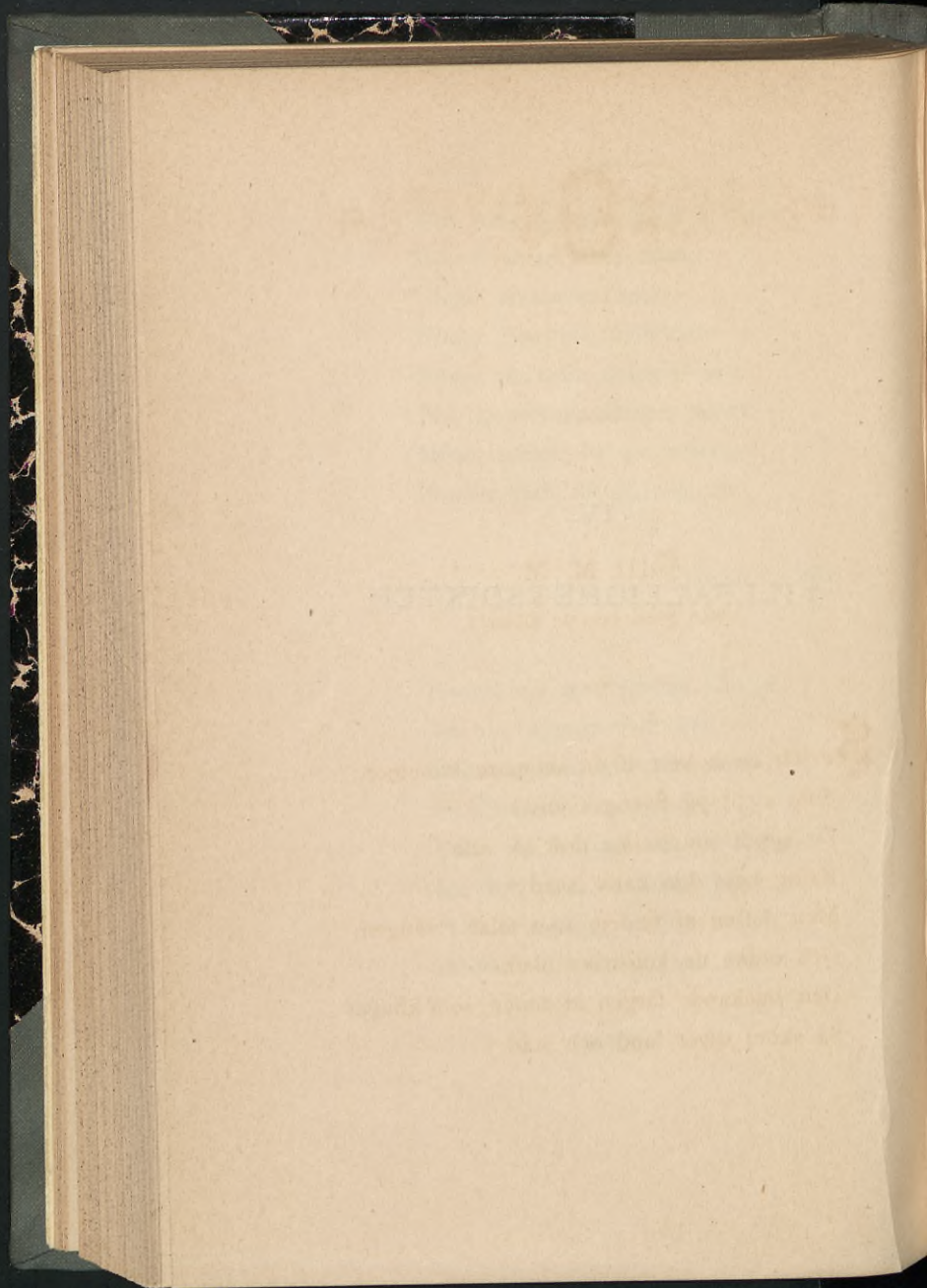
Bort med rop på flaggans renhet,
Renare man aldrig fann,
Under unionens färger
Norge först sin frihet fann!
Blygs, att kalla flaggan oren
För de svenska färgers skuld —
Mister silfret väl sin renhet
För en fläck af bästa guld?

Tystna ock med fåvitsk klagan
Om att flaggan ej är hel —
Endast genom frid och enhet
Blir den hel i hvarje del!
Gläds att Sveriges kända färger
Ger din flagga dubbelt sken!
Dubbelt mäktig så hon svajar,
Dubbelt *hel* och dubbelt *ren*!

IV.

FILLFÄLLIGHETSDIKTER.

Till M. M.

(med Svea, poetiskt album.)

—•—

De här en bukett af de skönaste blommor,
Som vuxit på Sveriges jord!
De spridt sin ljufliga doft så vida
Kring hela den kalla Nord;
Men doften är anden, som talar i sången,
Och orden de konstrika blad,
Den smekande färgen är tonen, som klingar
Så skönt öfver land och stad.

Här bjudes den fagra, präktiga rosen
Af sångarfursten Tegnér,
Och der den rena, tjusande liljan,
I Runebergs hand hon ler.
Här gömmer sig blygt den ljufva violen,
Som trollades fram af Franzén,
Och der Topelii vänliga blomster,
Som växa bland ljung och en.

Svärdsliljan sig höjer så svensk och så kraftig
I Strandbergs hägnande vård,
Och Sjöbergs blommor af längtan gråta,
Som liljor på kyrkogård.
Likt nattviolen af himlen tårdränkt
Stagnelii blomster stå,
Och friska som sippor ses Geijers dikter,
Så små, men så stora ändå.

Se der en bukett, så rik och så ljuflig,
Af allt hvad Norden har skönt;
Hur vårar komma och vårar flykta,
Dess blomster är alltid grönt.
Jag vet, att du varmast de blommor älskar,
Som vuxit på andens jord
Och därför jag ville med sådana pryda
En plats på ditt eget bord.

1874.

Vid Imatra.

(Impromptu i dagboken.)

Räds ej Finlands pröfvade son för kommande
dagar,!
Gå till den mäktiga ström, se hur han segrat
till slut!
Storma dock ej som Imatra fram med buller
och våldsbragd,
Våldets hårda granit spränger du icke med våld!

Bättre att klappa med ständiga slag mot den
våldiga klippan,
Kanske hon brister en dag under din tåliga
hand!

»Gutta cavat lapidem, non vi, sed sæpe cadendo»;
Kämpa troget och tyst, så skall din frihet du nå!

1876.

Till min moder

(på hennes 51:a födelsedag).

Min tid är dyr, dess sandkorn falla tunga
Och målet obevekligt manar fram;
Jag hinner ej, som hjertat ville, sjunga,
Ej riktigt öppna mina känslors dam.
Ej någon vingad flygt på diktens floder
Jag vågar, endast några enkla ord
Till hvad jag kärast har på denna jord,
Till barnets bästa vän, min dyra moder.

Af hoppet blomsterprydd din lefnadsjulle
I solglans lade ut på tidens våg;
Ej sörjde du för hvad som komma skulle,
Med tro och bön du var så glad i håg.
Och morgonen var skön och solen lyste
Så vänligt ned på nya hemmets härd
Och full af sällhet var den lilla verld,
Som dig och dina små inom sig hyste.

Så blef det middag och i högsta fägring
Stod dagens drottning på din lefnads sky,
Än kände du blott föga lifvets hägring,
Än tycktes hvarje dag din fröjd bli ny.
Men se, då börjar jullen hotfull gunga,
Och himlen döljes af en väldig sky
Och hafvet röres upp af stormig by
Och dödens blixtar genom molnen ljunga.

Så flydde friden — Stormens vinge hvilat
Och åskan tystnat efter ändadt slag,
Men hjertat tystnar ej, dess längtan ilar
Med oro framåt efter stormig dag.
Än vräks din farkost utaf saknads dyning,
Ej lyser soln som förr på sköfladt bo;
Gud vet när åter föds den sälla ro,
Som troget följde dig i lifvets gryning.

Dock står du der i minnets dystra gårdar
Så mild, så ädel, som du städse var,
Och än med trogna modershänder vårdar
De kära, som du glad till lifvet bar.
När tron står fast och hoppet icke sviker,
Hur lefnadsjullen vräks, han sjunker ej,
Och sargadt hjerta brister ej, ack nej,
Om också lifvets sista glädje viker.

Gud låte solen åter vänligt stråla
På lugnad våg intill den sena qväll,
Och uti ljusa färger åter måla
Ditt förr så glada, solbelysta tjäll!
Må lifvets afton blifva rik på lycka,
Ej störd af stormar eller åskors dån,
Och ännu mången gång en trogen son
Med barnets glädje dig i famnen trycka!

1874.

Till min fader

(på hans 61:a födelsedag.)

Hvem gäller skålen? Hvem gäller dagens fest,
Och kärleksvarma blickar från barn och maka?
Hvem är vårt tacksamma hjertas hedersgäst,
Som dagens fröjder främst ibland oss skall smaka?

Jo, det är *han*, som re'n då vi voro små,
Och små begreppens mått och så föga klara,
Med fadersglädje sågs mellan barnen gå,
Med jubel helsad af deras muntra skara.

Ja *han*, som burit oss på sin starka arm
Och ledt vårt första stapplande steg i världen,
Som städse slutit oss till sin trogna barm,
När helst som barn vi nalkats föräldrahården.

Som var vår sol i lefnadens blida vår,
Och än oss kraftigt stöder i lifvets sommar,
Han har i dag ju fyllt sina sextio år,
Fast — Gud ske lof — än lifvet som fullast
blommar.

Men sextio år! — det är dock en diger tid,
Och långt du visst på lefnadens bana hunnit.
Hvem täljer väl hvar möda, hvar vunnen strid,
Hvart verk du utfört, segrarne du har vunnit?

Hur lång den tiden blir, om den nötes bort
I gagnlös äflan eller i veklig dvala;
Den tyckes lång, och är dock så sorgligt kort,
När ord och handling få om dess timmar tala.

Men när med nit och allvar man verka vill
Och städs på tidens manande klockslog märka,
Ett sekel knappast synes oss räcka till,
För knappt för allt det stora, man ville verka.

Så var med dig; — med vilja af härdadt stål,
Du utan rast den flyende dagen sträfvat,
Och därför vann du ock dina stora mål,
För hvilka svaga andar tillbaka bäfvat,

Och därför lugnt ditt hem skådar upp till dig,
Med glad förtröstan hylla dig gamla, unga;
Och glädas, när i solsken går fram din stig,
Men sorgsna stå, när skuggorna falla tunga.

Snart sjunker solen — stilla blir dagens brus,
Och nattens dunkla famn emot dagen sträckes —;
Må qvällen då som dagen bli varm och ljus,
Och slockna skönt som sommarens afton släckes!

1880.

Till Fru Grefvinnan Ch. von Platen

f. De Geer

(på hennes födelsedag.)

—•—

Framåt skynda tidens fålar,
Matta falla solens strålar
Öfver vänligt bo;
Lifvets morgondrömmar svunnit,
Middagstimmans glöd förbrunnit
Uti qvällens ro.

Men fast lifvets afton skymmer,
Fast den yra glädjen rymmer,
Solig vår blir höst;
Morgonklar blir qvällens timma,
Vårens glöd skall städse glimma
I ditt varma bröst.

Der fins sol, som aldrig bleknar,
Der fins kraft, som aldrig veknar
Under storm och strid:
Hjertats sol, som evigt flammar,
Bönens kraft, som troget ammar
Mod och samvetsfrid.

Derför blef dig lätt att lära
Motgång så som medgång bära,
Mulen dag som klar;
Derför du som mor och maka
Vetat älska, tro, försaka,
»Tout au devoir!»*

Att ditt hjertas godhet löna,
Gerna ville vi dig kröna
Med den skönsta krans;
Snart dock blomstrens prakt försvunnit,
Du en bättre krona vunnit
Af ovansklig glans.

* Grefl. ätten v. Platens motto.

Hon af kärleks guld är gjuten,
Dyr metall, ur hjertan bruten,
Dem du sälla gjort,
Och de perlor, der man spårar,
Äro nödens bittra tårar,
Dem du torkat bort.

Klara som demanter gnistra
Blickar fordom mulna, bistra,
Som fått ljus af dig,
Och som ädelstenar dyra,
Lastens barn, som du fått styra
In på dygdens stig.

Sådan är *din* grefve-krona,
Som en drottning må du trona
I ditt diadem;
Kärleksfull mer än de flesta,
Du i ömhet mot din nästa
Löst ditt lifs problem.

Derför tusende dig dyrka,
 Derför har du mod och styrka,
 När din fröjd förgås;
 Ty du vet, att du har vänner,
 Trogna, ömma, och du känner,
 Det är »Nou sans Cause!»*

Litet kunna vi dig bjuda,
 Svag vår hyllning måste ljuda,
 Fast ur hjertat förd;
 Men vi kunna bedja, känna
 Och en bön så varm som denna
Måste blifva hörd:

Måtte Herren dig bevara
 Från all sorg och nöd och fara,
 Mildra hjertats slag,
 Göra qvällen lugn och rolig,
 Lifvets *sista* dag så solig,
 Som dess *första* dag.

* Friherrl. ätten De Geers motto.

Till en ung flicka

(på hennes 21:a födelsedag.)

I dag har ditt tjugonde år du fyllt,
Förbi är dess smärta och fröjd,
Och solen, som morgonens timmar förgyllt,
Står närmare middagens höjd.

Än brusar väl ungdomens friska ström,
I ditt lif är det morgon ännu,
Men som dimmor flykta dröm efter dröm,
Och som bubblor de brista i tu.

Och så måste ju vara, att drömmen förgår
För den klarnande dagens ljus,
Tills man lär sig allt mer, att i lifvet man står,
Som en gäst i ett främmande hus.

Ty rastlöst häfver sig lifvets våg
Och högre och högre går sjön;
Allt snabbare rullar böljornas tåg
Mot stranden, som vinkar så grön.

Och stormar växa och tårfylld sky
Gömmar undan solen ibland,
Och der möter strid, som är ständigt ny,
Förr'n vi hinna den soliga strand.

Men får Herren styra din bräckliga båt,
Hvad mäkta väl vågor och vind?
Du gungar med lust öfver skummande stråt,
Och stormen blott svalkar din kind.

Och bor i ditt hjerta en himmelsk glöd
Af kärlek och hopp och tro,
Låt himlen mulna vid plågor och nöd,
Du har solsken ändå i ditt bo.

Och när stormen mot middagen växer allt mer
Och kampen allt mera blir het,
Om med fast förtröstan till Gud du ser,
Skall du segra i evighet.

Så bjud då välkommen det gryende år,
Mot den okände vänligt le!
Ty kommer han ock med suckan och tår,
Guds vilja skall alltid ske!

Och möta dig stormar och mulna da'r,
Och själens vinge blir matt,
Må himlens eviga sol så klar
Göra dag af den mörkaste natt!

1878.

Till ett brudpar.

Dou lyser solen så vårligt varm
På dansande böljor blå,
Och jorden smyckar sin yppiga barm
Med blommor och grönskande strå.

Små lärkor sjunga på höjd och i dal
Och vaknande sippor lyss,
Och knopparne brista på björk och al
Vid solens glödande kyss.

För er är våren dubbelt så skön,
I lyckliga båda två,
För er tycks jorden fagrare grön,
Och klarare himlen blå.

Ty nu får den glödande längtan ro,
Två hjertan i samklang slå,
Och *den* blott, som älskat med hopp och tro,
Kan vårens ande förstå.

Blott den, hvars hjerta i lust och nöd
Bär kärlek försakande ren,
Kan riktigt fatta den himmelska glöd,
Som flammar i majsols sken.

Blott den, som kämpat med längtan lång,
Och sist nått segerns hamn,
Kan fatta de kämpande vågors gång
Mot havvets vinkande famn.

Och endast den, i hvars sinne får bo
En vår af förtröstan och hopp,
Förstår de toner af barnslig tro,
Som strömma från björkens topp.

Men bor i ert hjerta en *sådan* vår,
Så varm, som på denna dag,
Hvad gör väl att lefnadens vår förgår
Och tyngre bli pulsens slag?

Och stån I fasta i kärlek och tro,
Hur lätt blir stormarnes slag,
Hur rikt på lycka det vänliga bo,
Som byggdes er bröllopsdag!

1877.

Till Nils och Margareta Mörner

(på deras bröllopsdag den 16 Maj 1876.)

Det jublar, det svärmar i rymder blå,
I dal och på höjd det våras;
På hafvet de vingade skutor gå,
Och jorden af plogarne fåras.
Så vänligt vinkar den grönskande kust,
Dit lösta vågor sig svinga,
Och lekande toner klinga
Så fulla af värme och lust.

Det våras — och se, hur i skog och lund
Små foglarne flitigt bygga,
Der sedan i höstens stormiga stund
De kunna sig hvila så trygga.
Det våras — och se, hur vid solens kyss
Det knoppas på ängens tufva,
Och sida vid sida så ljufva
Små blommor till lärkorna lyss.

Det våras i hjertat — dess heta glöd
Som himmelens sol den bränner.
Hvad är då som vållar hjertats nöd,
Hvad är som så djupt det känner?
Det våras — och därför det suckande slår,
— Den suckan må ingen klandra —
Hur tungt allena att vandra
I livets och kärlekens vår!

I båda, som stån här i ungdomens vår,
Ert hjerta förgäfves ej brunnit
Och därför i dag det jublande slår,
Då målet I lyckligen hunnit.
Hvad herrliga vårar emot er le
Med solsken, värme och lycka!
Små tomtar er boning smycka
Och eder om husrum be.

Än lyser morgonens purpurglöd
På lifvets brusande bölja,
Än trycks ej sinnet af sorg och nöd,
Som soliga rymder dölja.
Den långa lägtan har nått sitt slut,
Och hjertat af vällust hoppar,
Och vårens tjusande knoppar
Nu kunna i blom slå ut.

Men våren flyr med sin sälla ro
Och blomstrande kinder fåras;
Är själen sig lik i kärlek och tro,
Der inne ändå det våras.
Så länge hjerta mot hjerta slår
Med känslor djupa och ömma
Och vet förlåta och glömma
Så länge har lifvet vår.

Och sådan en hjertats ständiga vår
Vi alla er innerligt önska,
När hösten gråter vid sommarens bår
Den våren har samma grönska.
Och komma så suckar och tårar ibland,
Så veten: Den tyngsta smärtan
Ej krossar två troende hjertan,
Förenta med kärlekens band.

Vi måste skiljas, — men afskedets tår
Som majregn lätt den förrinner,
Då vänskap innerlig, djup, som vår,
Visst aldrig ur själen försvinner.
I glömmen oss icke! — Med glada ljud
Jag därför i dag kan sjunga:
En skål för de lyckliga unga,
För Nils och Margreta, hans brud!

1876.

Till Kammarherre E. von Horn

(den 5 April 1880).

—•—

Hur tungt, hur tomt blef lifvet, oss himlen gett,
Om man fick ensam bära på ljuft och ledt!
Hvad vore bästa fröjd, som vårt hjerta känner,
Om ej den delas kunde med trogna vänner?

När vind och vågor vräka vår svaga slup
Och hota blindt den sänka i ändlöst djup,
Hur godt att ega då, när oss stormar möta,
En vän, som rätt förstår våra segel sköta!

När lyckans middagshetta blir allt för stark,
Och blomstren stå förbrända på hjertats mark,
Väl är det godt att ega en vän, som ställer
Sig mellan oss och glöder, förr'n den oss faller.

Och sist, när allt har flytt, som oss här var kärt,
När *mista* och dock *ega* vi grundligt lärt,
Hur ljuft vid sälla andar att vara bunden,
Som hålla vakt om oss i den sista stunden!

Så är då trogen vänskap en herrlig skatt,
Som skapar ljus af mörker och dag af natt,
Som skänker kraft till lefnadens tyngsta strider
Och mildrar hjertats qual, när det bittrast lider.

Den skattens värde har du så väl förstått
Och därför aldrig ensam i världen stått,
Men hvar du kom, du vänliga hjertan funnit,
Och ständigt mera vänner och vänskap vunnit.

Och därför, när dig famnade sorgens natt,
Och sömnlös saknads spöke vid bädden satt,
Det var dock någon tröst för ditt qvalda hjerta,
Att andra hjertan delade varmt dess smärta,

Och när så solen åter i glans gick opp,
Och lifvet åter fylldes af ljus och hopp,
Din sällhets himmel tycktes mer skönt sig smycka,
Då andra hjertligt gladde sig åt din lycka.

Nu går du bort till fröjder i eget bo,
Der hemmets frid skall grundas på hopp och tro,
Men framför allt på kärlek, som ej försvagas,
Om hjertats drömmar ock till en del bedragas.

Så må du rik på lycka och sällhet bli,
Så outsägligt rik, som vi önska, vi,
Och må den vilda nejden vid Möckelns stränder
För dig den skönsta bli ibland jordens länder!

En *minnets* skål för vänskap, beständig, öm!
En *hoppets* skål för kärlekens bästa dröm!
Må aldrig missljud bli mellan hopp och minne,
Men glädjen stadigt gästa ditt ädla sinne!

1880.

Till Emelie

(den 15 September 1879).

—•—

, kunde jag gifva allt skönt och godt,
Som mitt hjerta ville dig ge,
Du skulle bli lycklig utan mått
Och ständigt af sällhet le;

Du skulle ej känna sorger och qual,
Ej fälla en enda tår,
Men njuta af fröjder i ändlöst tal,
Ett lif af oändlig vår.

Och *det* vore ändå en liten lön
För allt hvad du skänkt åt mig,
Och blefve min gåfva aldrig så skön,
För ringa den vore för dig.

Men allt hvad jag eger ädlast och bäst,
Af kärlek och glödande tro,
En bjudning att blifva en stadig gäst
I hjertats innersta bo;

Ett lif, som skall levas för dig allen,
I glädje, som pröfvande nöd,
Hvars sol skall blifva din kärleks sken,
Din varma, vårliga glöd;

Och sist en innerlig, trogen bön,
Som till himlen höjes hvar dag,
Att Herren må ge dig den himmelska lön,
Som jag arme ej mäktar, jag;

Se der, ej något bättre jag vet
Att bjuda som gärd i dag;
Och *om* jag det visste, nog bjöde jag det
Åt *dig* på *din* födelsedag!

1879.

Välkommen

(till Emelie).

Välkommen, min bästa, dyraste skatt
Till hjertat, som klappar för dig!
Ack, räds ej stormar och frosthöljd natt,
Här fins ro, här fins värme hos mig!
Välkommen bland töcken och is och snö,
Att sol och blommor omkring mig strö,
Välkommen, att saknadens suck må dö,
Hvar dag, hvar timme välkommen!

Välkommen, när ögat af sorg blir vått,
Jag torkar din smärtas tår!
Välkommen, när allt tycks ljufvigt och godt,
Din strålande blick jag förstår!
Ack, livets lycka fördubblas då,
Och jordens sorger så lätt förgå
När de bäras af troget älskande två,
Och derfor *välkommen, välkommen!*

1870.

Vid fru S. Nordenfeldts graf.

 , hvad tårar skulle falla,
Om med dem vi kunde kalla
Lif uti den frusna kropp!
Som ett regn de skulle flöda,
Tills hon steg, den kära döda,
Lefvande ur grafven opp.

Intet dock med sorg kan vinnas,
Men vi göra väl att minnas
Hvad den goda gamla var,
Hur hon, stor i fröjd som smärta,
Med sitt rika, varma hjerta,
Tålig, mild sin börda bar.

Må i minnets tempel stanna
Hennes klara, öppna panna,
Gömmade en herrlig verd
Utaf tankar ljusa, höga,
Dröjande på jorden föga,
Men alltjemt på himmelsfärd!

Må vi aldrig heller glömma
Hennes ögon, ljufligt ömma,
Strålande af himmelsk frid,
Blicken varm af hjertats lågor,
Ännu vid de största plågor
Som en engels ljus och blid;

Hennes mun, som vishet lärde,
Som med ord af kärlek närde
Frid i stormuppfyllda bröst;
Aldrig hördes banna, klaga,
Men åt lidande och svaga
Ymnigt skänkte mod och tröst;

Hennes hand, den öppna, varma,
Förande till nakna, arma
Glädjens bud i sorgens bo;
Hennes fot, som lätt sågs springa,
För att bröd den svultne bringa,
Ge den sjuke frid och ro!

Kärlek blott var hennes väsen
Och från Gud till minsta gräsen
Spred sig hennes hjertas glöd.
Mildt om andras fel hon dömde,
Egna qual och sorger glömde
Under andras sorg och nöd.

Stilla gick hon fram i världen,
Lik en sommardag var färden
Genom lifvets ve och väl.
Evighetens blomster grodde,
Evig sommarvärme bodde
I den ädla gamlas själ.

Klart för oss må bilden lysa,
Och när hjertat vill förfrysa
Värma det med himmelsk glöd,
Att den dödas lif vi lära,
Så som hon vår börda bära,
Dö, som hon, en salig död!

1878.

Sångarens afsked.

Sol mot vågen sänker
Sitt lopp,
Daggen bestänker
Blomma och knopp.
Öfver mitt bo
Vindarne hviska så stilla:
»Sluta att drilla,
Lägg dig till ro!»

I de fria tjällen
Är tyst,
Solen i qvällen
Böljan kysst.
Nu i mitt bo
Vill jag till sömn mig gunga,
Sluta att sjunga,
Drömma i ro.

1874.

INNEHÅLL.

Naturen och hjertat.

	Sid.		Sid.
Sångaren	3	Qvinnan	42
Vårjubel	6	Vårregn	52
Solstrålarne	9	Aftonskyn	54
Sommartoner	12	Förr och Nu	56
Framåt	14	Idealet	58
Nordans maning	16	Besvarad kärlek	60
Illusioner	21	Blomman på ängen ...	63
Hjertats frågor.....	23	Hvarför flyr du, stolta	
Rosorna	26	tärna?	66
Blommans fråga	29	Fåfång önskan.....	68
Döden	31	Hennes ögon	70
Lifvet	34	Vid min lyckas vagga	73
Christus Consolator.....	37		

Sång och saga.

	Sid.		Sid.
En hvardagshistoria.....	79	Victoria	123
Elfdans.....	82	Luther	127
Den gamle studenten ...	94	Bismarck	129
Den sista julen	103	Goethe.....	131
Vid Rhen.....	112	Schiller.....	133
Battaglia	116	Shakespeare.....	135
Les Gorges du Trient... 120		Byron	137

Fosterländska sånger.

	Sid.		Sid.
Fosterlandet	141	Gustaf II Adolfs valspråk	173
Mitt hem	158	Axel Oxenstjerna.	176
Vid Lindholmen	164	Den »rena» flaggan ...	178
Vid Schwedenstein	168		

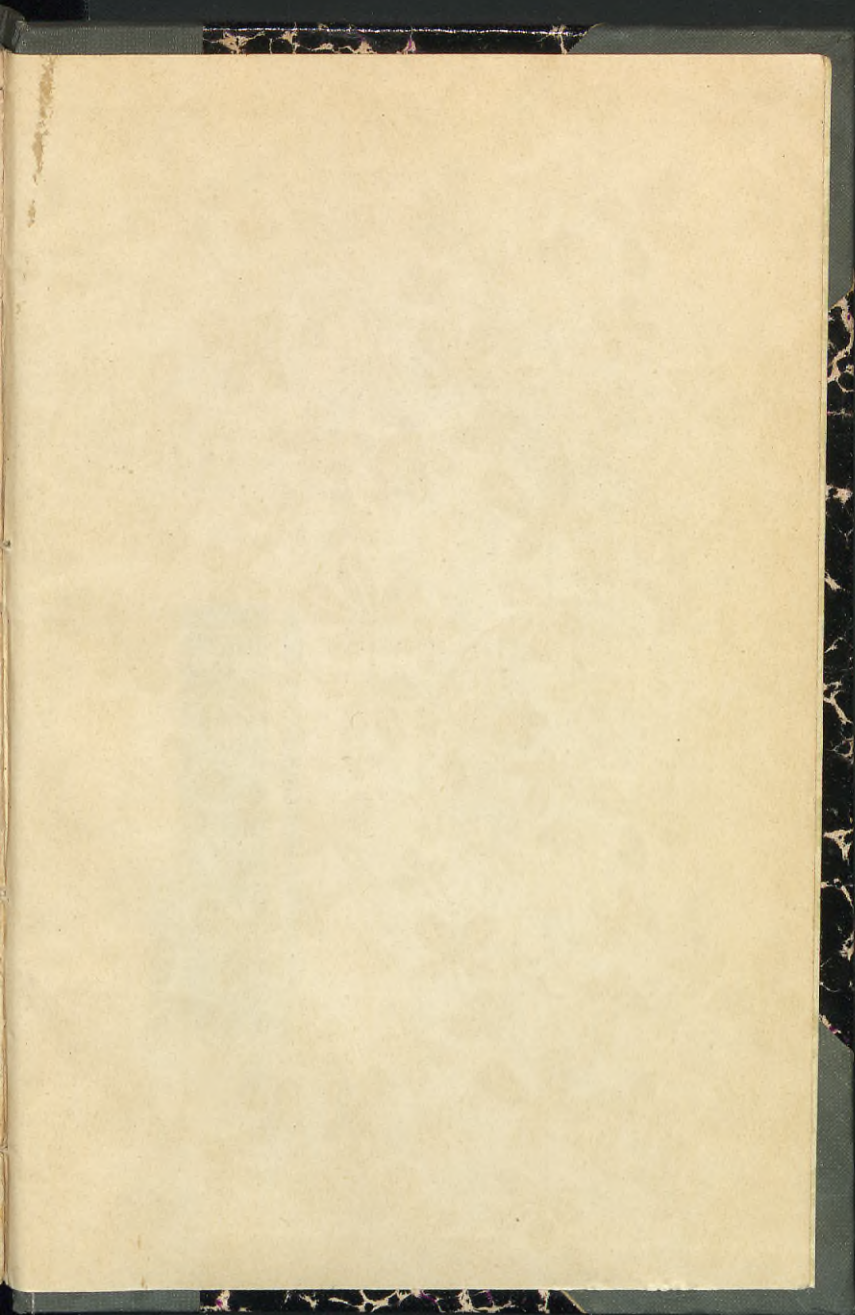
Tillfällighetsdikter.

	Sid.		Sid.
Till M. M.	185	Till Nils och Margareta	
Vid Imatra	188	Mörner	207
Till min moder	190	Till Kammarherre E. v.	
Till min fader	194	Horn	212
Till Fru Grefvinnan Ch.		Till Emelie	216
von Platen	197	Välkommen	219
Till en ung flicka	201	Vid fru S. Nordenfeldts	
Till ett brudpar	204	graf	221

Sångarens afsked	225
------------------------	-----

Rättelse.

Sid. 120, rad 1 uppfifrån, står Georges, läs Gorges.

6000206275

Göteborgs universitetsbibliotek

